gytis norvilas

grimzdimas

poezija

Gytis Norvilas – poetas, vertėjas, eseistas, kultūros savaitraščio „Literatūra ir menas" vyriausiasis redaktorius. Poeto kūryba provokuoja, ieško naujų erdvių ir išraiškos formų. Verbalines prasmes praplečia vizuali eilėraščio grafika, autoriaus piešinys. G. Norvilo pirmoji eilėraščių knyga „Akmen-skeltės" (2002) apdovanota Jaunojo jotvingio premija; po rinkinio „Skėrių pusryčiai" (2006) išleista trečia knyga „Išlydžių zonos" (2012) apdovanota LLTI premija už kūrybiškiausią metų knygą, nominuota Metų knygos rinkimuose.

gytis norvilas

grimzdimas

poezija

LIETUVOS
RAŠYTOJŲ
SĄJUNGOS
LEIDYKLA

Knygos išleidimą iš dalies finansuoja

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

LIETUVOS RESPUBLIKOS
KULTŪROS MINISTERIJA

Knygoje – autoriaus paišai

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.
Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

ISBN 978-9986-39-944-5

© Gytis Norvilas, 2017
© Deimantė Rybakovienė, dizainas, 2017
© Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2017

Prašau suprasti – kai kur turiu eiti vienas.

Iš Richardo Attenborough'o filmo „Meilėje ir kare"

Kai esu lauke rytą, einu sutikti saulės, o kai esu lauke vakare, einu paskui ją, iki pat mirusių.

Samuel Beckett, „Išvarytas"

Ozyris nurodė mums kelią per artėjančios nakties dangų:
Maršrutą, sraunumas, reikalingus burtažodžius.
Likit prie savo darbų, vaikinai, užmirškit nugrimzdusiuosius.

Charles Wright, „Dangiškieji vandenys"

Kažkada maniau, kad būti žmogumi – aukščiausias žmogaus gyvenimo tikslas, bet dabar manau, kad ta mintis buvo pražūtinga. Šiandien aš didžiuojuosi galėdamas pasakyti, kad esu nežmogus, kad nepriklausau nei žmonijai, nei vyriausybėms, kad man nė motais pažiūros ir principai. Man nė motais girgždantis žmonijos mechanizmas – aš priklausau žemei! Sakau tai gulėdamas ant pagalvės ir jaučiu, kaip iš smilkinių man dygsta ragai.

Henry Miller, „Vėžio atogrąža"

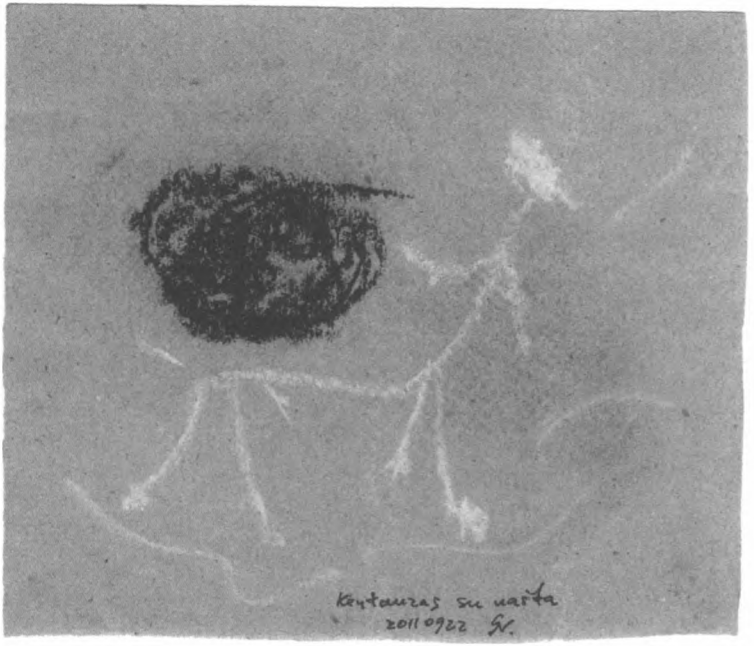
Kentauras su varta
20110922 SV.

topografija:

I. manevrai

II. dykros

III. kelio žymėjimas. ritualai

IV. dugnas

šiame puslapyje grandinę žvangina nutrūkęs
naktinis šuo – – –

desantas

tą vakarą tyla galėjai pjaustyti akmenis...

skerdžiančioj tyloj
autostrada iš vakarų nuo jūros
(man regis, buvo tai ties Babtais)
artėjo iš vandens išlipęs
didelis žvynuotas dievas
po pažastimis paspaudęs inkilus po tris – – –

skerdžiančioj tyloj
tas šviesulys už nugaros – ateities ekranas
o jame – pasruvus gyvulio akis
Veneros tai tranzitas, – kažkas šnibždėjo – – –
o išties – tai mirusiųjų
kurie su rogėm traukė
į naujus medžioklės plotus ar parduoti kailių

skerdžiančioj tyloj
– užnugary didelio žvynuoto dievo
kurs po pažastimis paspaudęs inkilus po tris – – –
vandens kilimo greitį šie matuoja, – kažkas šnibždėjo
o išties – tik paukštiškom tuščiom kiaurymėm
į pasaulį
žiūri
žiūri – – –

2012 06 18

ruduo. miesto pakraštys

miesto pakrašty, Antakalny, prie upės, tuščiam kely ant blizgančio asfalto rytą mano akyse raitėsi katinas, matyt, ką tik numuštas mašinos. judėjo it medžiotojo įtempiamas ir atleidžiamas lankas – – –

vakarop čia pat, miesto pakrašty, Antakalny, prie upės, tuščiam kely girdėjau rato traiškomą balandį. čežėjo it gurinama alaus skardinė. į šonus žiro plunksnos. matau visa tai – vadinas, žudau akimis. taip suyra pasaulio struktūra, taip įtempiamas ir atleidžiamas laikas. tai vyksta kiekvieną akimirką begalę kartų. taip subliūkšta žvaigždė, o jos akivaizdoj prošal važiuoju dviračiu tingiai pirsčiodamas. ji subliūkšta it to balandžio akis ar galva. nėra jokio skirtumo. nėra vietos ir gailesčiui. nėra jokio siurrealizmo, nėra dvasių ir anapusybės. tai kalbos luoši kūdikiai, akli kačiukai, kurie užkasami. yra tik intensyvi realybė ir aš – plėšraus laiko tampoma sausgyslė miesto pakrašty, Antakalny, prie upės.

2012 09 18

keleivis

nuo kalvos šliaužė traukinys, geležinis nakties pitonas, iš pakaušio kilo garas. it balti paukščiai. vaizdas vertas Pirosmanio sapno. į nuokalnę važiavo ritmingai, su jėga važiavo, su visa jėga, o papėdėje po žeme nėrė it žudiko peilis į kūną. žemė prasiskyrė it želė, į kurią brukamas alkanas šaukštas. stovėjau ryškiai apšviestas stiklinėje stotelėje su socialine reklama, kurioj ledus ant pagaliuko laižė dievas ir velnias, abu su „Prada" marškinėliais, ragino integruotis į pragaro ir rojaus visuomenes, užsiimti verslu, labdara. laukiau autobuso į namus, kurių nebėra pasaulio žemėlapiuos, ryškiai apšviestas stiklinėje stotelėje, irgi su „Prada" marškinėliais. po kojomis maurojo. garsas tolo, palengva, tolo ir ką tik savo darbą nudirbęs lietaus debesis. balose atsispindėjo mirusių žvaigždžių žibintai. kas sakė, kad mirtimi nepasišviesi? „nieko pasaulyje nėra žiauresnio už tylėjimą", – sakė tas dievas su „Prada". dabar debesis, naktis, pitonas, geležis juda mano kūnu, visais jo rūsiais ir užkaboriais. tai niekada nesibaigia. ratas yra uždaras. „nieko pasaulyje nėra žiauresnio už tylėjimą", – irgi sakė tas velnias su „Prada". dievas su nelabuoju puikiai sutaria.

vienatvės nėra

medini
grėbly
mano
rankose
išlaužtais
dantimis
ko
žiūri
visas
toks
išsiviepęs
pusdurni
tu
šukuojantis
žemės
nuvargusią
galvą

sakai –
gamtoje
vienatvės
nėra

būtumei
plastmasiniais
ar
bent
geležiniais
dantimis
po
šiol
šypsotumeis
gražiai
horizontui
atsilikėli
tu
mano
rankose
kurios
tvirtai
įsitvėrusios
tavęs
it
turėklo
paskutinio
šiaudo

sakau –
nėra – – –

medini
grėbly
atgyvena
tu

gamtoje
vienatvės
nėra –
sakai
–
sakau

2012 06 07

pievomis šliaužiantis rytas, arba Krekenavos reminiscencijos

mano nasruos ganosi karvė

Hugo Ball

tolumoj
iš bažnyčios bokštų tarpuragio
į dangaus šulinį grimzta
išskydus saulės medūza
skleidžias it moters delnas
degina atmintį:
štai motina veda mane į tą kalną už rankos
– – – o dabar:
stangrus rūko kūnas – – – drėgnų smilgų vėsa
užminto – – – kurmio cypimas
nieko nėra švelnesnio už žolėj tekantį – – – – – – –
karvės tešmenį

2004 03 15

Gerkiškių reminiscencijos: 8 kūno įdagai

mergina juodu bikiniu vienkiemy
rūšiuoja mirusios motinos suknias
vasaros zenitas

medis išaugęs mano
galvoj –
vienintelė mano užuovėja

priešiniai gūsiai
nuožmiai riaumoja miškas gyvulys
aš blusa jo kaily

pamaldumas žudo
švęsto vandens dubeny
du musių lavonai

malkinėj sėdėdamas
išgirdau savo širdies plakimą –
mane apėmė siaubas

ką galvoja drugys
skrisdamas kiaurai namą?
nerimavau šiądien

– – –
o už miško
jau užsienis

jau ledo lytys
plaukia greičiau
galuojas vasaris

transformatorinė

prie skerdyklos čiuožia vaikai nuo pakriaušės vėlyvą rudenį transformatorinės link. ši svimbia, ūžia it širšių lizdas, varinėdama pasaulio kraują. vienplaukiai vaikai pasikišę linoleumo atraižas per tęžtančius lapus prie skerdyklos vėlyvą rudenį – – –
tėvai dirbo pamainomis.
debesims ankšta danguje, trinasi šonais, dalijasi įtakos zonomis. šiose platumose jau nebesninga, sąlygas diktuoja rūgštis. berniūkščiai neša kibirus dar šilto lajaus nuo galinių skerdyklos durų, pila nuokalnėn, kai nudrožia lapus, žemę lig juodumo. šliūkšteli vieną, pakui kitą. mąžta kasdienybės paviršių trintis. debesims ankšta danguje, trinasi šonais, rėkia išsikraustančios žąsys. pasikišę gražiai raštuoto linoleumo atraižas, čiuožia vaikystė transformatorinės link.

2016 11 12, Dvarčionys

akmenų piemuo

Donatui Petrošiui

I

mano širdis – iš durpyno išluptas kelmas. švyti tamsoj. žinia, švyti praeitis, bakterijos, mirusieji. todėl šis pasaulis šviesus, netgi akina – – –
po šaknimis įsitaisius kiaunė su dviem jaunikliais – spitrija į ryto ryškalus, į ryškėjantį grobį. iš įpratimo.

II

iš mano dubenkaulio ėdė banda sulaukėjusių karvių, kurios atklydo iš tyrų, iš mano vaikystės. prie jo puotavo krankliai ir lingės. pritūpdavo gurkštelt pralėkdamos kielės. švariai išliežė sužeistas vilkas. glaustės it pamestas kačiukas. galop, vakarėjant, dubenkauly vaikai nusiplovė kojas ir griuvo miegot. visi sotūs. miegas saldus. aš tuščias, perpučiamas, žiūriu į visa tai iš šono.

III

dabar esu virtęs dūmu, migla, rūku. esu piemuo akmenų, kurie iškišę iš pievos galvas stebi kiekvieną judesį, stebi – ar nesusimausiu. ganau kastuvu. tik nesužiūrėk. antai per 2014-ųjų Velykas, tik nusisukau koja užspausti kurmiarausį, akmenys kibo vaikytis vištas ir ryti užspeitę, spjaudė kaulus į kampą it lėbaujantys romėnai. neturėdamas kur dėtis įsmeigiau akis į horizontą. horizontas irgi yra kampas.

IIII

įkandin obelys ėmė šokinėti, purtyti galvas, lakstyti, ištraukusios šaknis iš molio, rėkė žiūrėdamos miško pusėn: *gana jau, užtenka. apleidžiam sodus, grįšim ten, iš kur išėjom, apsipiskit, šiemet mes nežydėsim, sulčių spaudėjai iš tuščio į kiaurą. kam jums mūsų vaikai? kam jums jūsų vaikai? skaldot vieni kitiems galvas. išgraužkit ir pasikarkit. šakas ištiesim.*

kuliamosios, plūgai, akėčios, drapakai, pagauti tokio gūsio, nusipurtę rūdis kibo dulkinti iš miesto pasigrožėti gamta atvažiavusias ponias su karoliais, poeteses ir poetierius iš poezijos festivalių – – – o kurmiai pavymui spjaudėsi krauju, spjaudė į saulę iš kurmiarausių šachtų: *nepakeliama žemės trauka, nepakeliama žemės lengvybė, nepakeliamas jos ir spaudimas. nudažysim viską raudonai* – – –

širdis, dubenkauliai, rūkas, paukščiai etc. – yra poezija, visų didžiausi niekai. patys matot – svarbiausia ganyti akmenis – – –

2014 04 02–05 18

rudens manevrai

žygiuoja kryžiai laukais
su kuprinėm, išsišiepę, kiaurais batais
kuprinėse katiliukai, kruopos, degtukai
pritrintos kojos, spigina nubrozdintų kėlių saulėlydžiai
degalinėse apsiprausia, išsivalo dantis

žygiuoja kryžiai laukais
kiauros jų galvos, visi jie draugai kiaurume
svirskiai, riaubos, beržiniai, pušiniai
iš ąžuolo, eglės, iš klevo, iš kedro – – –
kiaurymėse laisvė – tai žino tamsa

žygiuoja kryžiai laukais
jiems virš galvų atsitraukiančių paukščių rožančiai
debesų antkapių plokštės – – –
užversti jų apkasai ir žeminės

žygiuoja kryžiai laukais
kryžiuojas keliai ir špagos, jų špygos kišenėse
kūrena laužus, verda viralą, šildo pupeles skardinėse
ugnį kursto savim, nuo viens kito kūno rėžia po pliauską
geras degimas, lėtas ėjimas – – –

žygiuoja kryžiai laukais
garsiai gadina orą, žvėrys jų vengia
žmonės puola į kojas, remia prie sienų
išverčia kišenes, iškrato, būna – perrėžia gerklę
liepia šokinėt, įrodyt kilmę, išstato kryžkelėj pajuokai – – –

žygiuoja kryžiai laukais
niekur žiūri jų kelias, niekur yra galinis taškas, kurs šviečia
(pasaulis – išdurtom akim, o aklam nepašviesi)
niekur yra jų gimtinės, į kurias grįžta ne žiemot –
išsiraut
išsiraut
išsiraut iš degančios žemės

2011 09 11–2012 10

šiame puslapyje palaidotas bastūnas,
kuris niekada nesiilsi.
jis, įrėmęs bato nosį į lapo kampą,
varstosi batraiščius.

dykros

grimzdimas 1

vanduo plauna smėlį iš po padų
štai jau esu iki kulkšnių ir kelių
šaltis smelkia mane, o šešėlis matuojasi dugną
įgaunu vis skystesnį pavidalą
daraus vis skvarbesnis – – –
šalčio sezonu skaldau akmenis
užmiesčio karjeruos
slystu elnio gomuriu, kai šis įkišęs snukį į pusnį

vanduo plauna smėlį iš po padų
jau iki juosmens ir bambos
joj vijūnas suka lizdą, o vaikus peri tamsa
šiltuoju sezonu esu labiausiai savim
ypač kai srūvu moters kūnu
nė viena kertelė nelieka nenužiūrėta, nenuglostyta
virstu dušo korėta akim
iš viršaus stebiu kūno išlinkius, krustelėjimus

vanduo plauna smėlį iš po padų
jau lig krūtinės, spenelius skabo žuvys
esu lig kaklo, kurį glosto nardantys praeities peiliai
gerklės – į ją valtele įplaukia tinklus nuskandinęs tėvas
esu vis labiau niekas, niekalo šventikas mediniam urve
vaikščiojantis su plaktuku po kiemą
baubiu į šulinį, puikiai susišneku, virstu baubliu
aidas – puikus pašnekovas, korespondentas ir sugėrovas

vanduo plauna smėlį iš po padų
o tas besileidžiantis šviesulys, į kurį tu žiūri –
tai jaukas, į dugną grimztantis mėsos gabalėlis
į nakties pakraštį emigravusi mano akis
vandens skalaujama
apiplaunama
prieš
užspaudžiant

2012 08 08, Kunigiškės

grimzdimas 2

vanduo plauna smėlį iš po padų

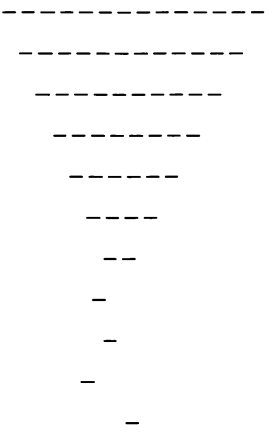

iš burnos išneria dylančio mėnulio kajakas
jame sėdi vaikas degančia gerkle
kurį maitinau savo sapnais
į jūrą tįsta raudona seilė
– šventas
yra
nesvarumas
(po vandeniu)
šventi
yra
sausi pagaliai

2014 08 05, Kunigiškės

grimzdimas 3

vanduo plauna smėlį iš po padų
_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
pirštai įsitempia it pjudomi
šviesa atgula į debesį

vanduo švariai išplauna žmogų
virstu aukštielninkas, tuščiaviduris
kažkur
labai
labai
atgal

2015 07, Kunigiškės

iš slaptų sodininko užrašų

Vakar naktį vėl išėjau į sulaukėjusį sodą.
Ulf Peter Hallberg, „Europos šlamštas"

1. sklandau ore

aš turčių sodininkas. vyras rytą išvažiuoja juodu karstu, vėlai vakare grįžta tuo pačiu juodu karstu. moteris perka šaldytus broilerius, kepa, mokosi mirusių kalbų. už mane niekas geriau nežino, kuo šie namai kvėpuoja. nykiausia žiemomis, kai užsiveria slapčiausios poros, užsirakina pumpurai, visata nustoja plėstis, moterys susigūžia it miegantys šikšnosparniai. suvilioti namų moterį? tai galėjau padaryti begalę kartų. mačiau, kaip auga jų vaikai, kalasi dukrų krūtys. jau įstengdavau apsimest užtrauktuku moters aukštaauliuose. slysdavau blauzda it banglentininkas bangos ketera, it žoliapjovės peilis vasaros paviršium. virsdavau auskaro obsidianu. juoda jo akim žvelgiau iš viršaus, į pasaulį, į kūno linkius ir nuokalnes. galėjau mėgautis intymumu, tuo virpuliu – matai, o nelieti. jau nekalbu apie medžius, krūmus, žoles, kurie mane dangstė, ėjo išvien su manim.
pasigerdavau slapta, tik jiems išplaukus tuo karstu kur nors toliau – iki kokios palmės ar kalno, likęs vienas. girto manęs nieks nėra matęs, tik mano paties batai ir takas namo. dar lapų krūva, į kurią įsikniaubęs šaukiau anąkart apimtas ekstazės: *bybį dėjau, sodininkas, matai, kokia čia dar profesija?!.*

miriau staiga, aišku, vienas. jau seniai, o jiems atrodo, kad aš taip pat šypsausi, raunu kiaulpienes, vaikštau su „Fiskars" žirklėmis ir nieks nėr pasikeitę – – –
soduose šis ir anas pasauliai sumišę – gyvenimas ir mirtis srūva iš tos pačios laistymo žarnos. mačiau ir kaip sodą, tuos namus, smėlio dėžę pasiima kylantis upės vanduo – – –
geras sodininkas yra miręs sodininkas ir visi tai žino.

2015 10 31

2. tamsos deginimas

tą pavasarį netyč padegiau žydintį sodą, pernakt kūrendamas laužus aplink, kad nenušaltų žiedai, kai tuo metu žvėrys, laikraščiai pranašavo šėtoniškus šalčius, potvynį ir XXI a. tamsą. tą pavasarį, kai padegiau stačius medžius ir degė tamsa, buvo šviesu. ar galit įsivaizduoti kino vertesnį vaizdą? *tai atspindys vakaro dangaus*, – kažkas ulbėjo, – nors greičiau to, kas dedasi čia pat ant žemės dieną ir naktį – mūsų galvose, prie stalų ir lovose. kai degė žydintis sodas ir liepsnojo tamsa:

žiedai sulindo į pumpurus	į mano kaukolę lindo	vyrai į moteris
pumpurai sulindo į ūglius	į blakstienas lindo	į vamzdžius kulkos
ūgliai sulindo į šakas	į gyslas	elektra atgal į žemę ir vandenį
šakos į kamienus	į kaklą	vaikai į motinų įsčias
kamienai į šaknis	į liemenį mano	paukščiai į šachtas
šaknys į sėklas	į sąnarius tavo	miestai į akmenį
sėklos į OBUOLĮ	į lūpas mūsų	dūmai – – – – – –

visata ėmė trauktis atgal, į sprogimo momentą, į atspirties tašką, judintoją, į dievą, kuris ir yra didysis kurstytojas bei teroristas – – –

tas obuolys guli dabar ant stalo viešbučio kambaryje, geriam degtinę su bičiuliais sodininkais, užkandam tuo obuoliu, tuo pavasariu, kai degė tamsa mūsų galvose.

2015 10 28

3. kurmiarausis

gulėjau embriono poza po juoda obelim, apsikabinęs kurmiarausį. stebėjau, kaip jis pamažu virsta mano Fudzijama. meldžiausi trejybei: NUŠČIUVĘS DANGUS – NEVILTIS – NEŠLOVĖ. ir klausiaus vėjo švilpesio, sklindančio iš žemės angos, iš kito manęs. – – – kalnai yra iš aklumo.

2016 01 05

7 m²

Butauto B. sapnui

esu žmogžudys. tai įrodė, neneigiau: laiptinėj koja primygau jo kaklą, palaikiau, kol cigaretė susmilko tarp pirštų, ir tiek – penkerius metus grįžęs iš darbo kasdien mušdavo savo moterį – – –
esu vienutėje. perdien žiūriu į baltai ir žaliai dažytą sieną, į tą spalvas skiriančią liniją, horizontą: apačioj – nesibaigianti pieva su keliom dėmėm, kurios – ne kas kita, o išnykusių sodybų medžiai, apžėlusios kūdros, krūmynai... viršuj – abejingas miruolis dangus. mano auką įmūrijo po manimi, po grindimis (kaip priekaištą), kuriomis 7 m² tyruose perdien nueinu kelias mylias: vedžioju šunį, lankau moterį, fotografuoju peizažus, prie upės permetu dugninę, braunuos per šaltalankius tikrinti kilpų, prisijaukinau net kurapkų pulkelį – – –
o tas po grindim naktimis man diktuoja sapnus, visad tą patį: kad aš žudikas, sėdžiu vienutėje, o po manim – mano auka – – –
graužaties rūgštis tirpdo kaulus. kameroj be paliovos bilsnoju kulnu į tas grindis, kur galėtų būt jo krūtinė, kad prabiltų jo sąžinė (mirusiųjų ji šalta, bet skaidri), kad atsibustų, kad keltųsi ir eitų, kad atsikrenkštų ir bėgtų. į mano pievas, net pas mano moterį, kurapkas, vedžiotų šunį – o aš galop galėčiau eiti miegoti, be sapnų, be savęs, sklidinom akim negatyvų.

2016 10 10

dykros

I (išėjimas)

Tavo veido, Viešpatie, aš ieškau!
Ps 27, 8–9

tu glostai akmenis, iš tavo gertuvės byra smėlis – – –
išėjęs į tyrus buvau, žmogaus nemačiau ištisą poliarinę naktį, o tamsa garavo it gyvas sidabras. smėlio sūkurį pamatyti norėjau, dievo veidą. nors išties viliojo patys tyrlaukiai, horizonto linija, riba, peilio įbrėža, skirianti ganyklas, selekcinių kukurūzų laukus ir amžiną dangaus įšalą. į dykumą veržiasi tik avantiūristai, idiotai ir valkatos.
tu glostai akmenis, iš tavo gertuvės byra smėlis – – –
grįšiu, visiems papasakosiu, – galvojau, – sakysiu, mačiau jį, būsiu pagerbtas, vainikuotas, vežios narve po miestelius ir kaimus, siūlys savo moteris ir guolius. rodys, – *va, žiūrėkit, šitas jau matė*. išdurs akis. sakys, – *jos tau nebereikalingos*. nebereikalingos, – sakysiu.
žiūrėkit, būkit atsargūs, iš televizorių ekranų ropščias numirėliai ir sėda su jūsų vaikais prie vakarienės stalo. tu glostai akmenis, iš tavo gertuvės byra smėlis – – –

II (iš Anykščių šilelio rekonstrukcijos)

išėjęs į tyrus šildžiaus prie ugnies, deginau lizdus dagilių ir kitų paukščių, gyvačių išnaras ir šluotmedžius. tu glostai akmenis, iš tavo gertuvės byra smėlis – – –

– imk, imk, – klykė lėliai.

– imk, – vėl klykė dagiliai, – debile tu, imk, kūrenk mūsų namus, lipdytus iš mūsų kūnų, seilių ir plunksnų, imk vaikus.

– gerk, gerk mūsų kiaušinius, – slapstėsi griežlė.

– tau tau tau tikrai, debile, negaila, kad tik pamatytum, ko trokšti, – butelio kakliuką pūtė baublys.

– kad tik tik tik pamatytum, – antrino tikutis, – kad nepražiopsotum, spėtum nufotografuoti.

– *Kur jūsų paukščiai, paukšteliai, paukštytės,*

Katrų čilbančių teip ramu klausytis? – dūsavo Anykščių šilelis.

– bletj, bletj, bletj, tobulėk dvasiškai, – bledavojo blezdinga ir dingo.

– apsitra apsitra apsitratink stačias, – šoko piestu didysis tratikas.

– kad tik nesušaltum, nesužvarbtum, šūdžiau tu, sėdintis patogiai ant šilto akmens, pagaliuku krapštantis savo tuštybę nuo bato, – prunkštė didysis einis, snapo peilį varydamas tarp debesų šonkaulių.

– vargas, varijotas, vargas, – pirmyn atgal siuvo kranklys saulės sagą į dulkiną dangaus švarką.

visi tokie pat migrantai, visi tokie pat pilki šudros, nematomi, tik iš prigimimo. o aš? aš glostau šmėklų galvas, iš mano sapnų ir burnos byra dantys – – –

2012 01 08

europos litanija per mano dievą ir dūmus, arba *infidėle europe*

(mišios būgnams, trikampiui ir šešiems kontrabosams)

girtuokliaujant po tiltu su A. Ginsbergu

europa – moterie, mergele, kokia tu žavi leidžiantis saulei už Alpių
moterie, mergele, į kokius tvartus tave nusitempė jautis?
tave prievartavo, kankino, rišo diržais prie aukojimo stalo?
kodėl atsidavei, reikalavo slaptažodžių, svaigino?
europa – tapai įstatymų kalėjimu, melo inkubatorium
smėlio dėže, kurioj cypia katalikai ir pardavinėja rožines Marijas
tapai barokiniu altorium, apkaišytu bananais, petardom

mano dievas žvairas
mano dievas kiauru klynu ir didele banginio širdim
jis guodžia mane, kai klejoju nevilties pagautas

europa – vilkas iškimštas dinamito dešrelėmis
europa – ištinėlių grožio salonas, auksinių unitazų muziejus
europa – tautų draugystė išmuštais dantim
europa – turistų faršas, pilnas musių lervų
europa – lėktuvai lėktuvai lėktuvai
europa – ėsti ėsti ėsti
europa – mano teisės mano teisės mano
europa – šunys šunys šunys

europa – švarkų nešiotojų rojus, bombų perykla
europa – kelių garbintojų, asfalto valgytojų šventovė
europa – baimės akis, baimės širdis, baimės šnervės

mergele, mirki už mus
širdele, plaki už mus

mano dievas alkanas it hienų vada
jo bamboj šuoliui pasiruošęs tigras
mano dievas gali būti paskolintas
mano dievas nėra mano dievas
mano dievas sotus tyla

europa – naftos klizmų asociacija
verbalinių myžalų pilstytoja
indaplovių, šaldytuvų, vibratorių kosmocentras
europa – namų statytoja
stato stato, o dievas nestovi, na ir sumauta brigada – – –

europa – meno kalėjimas, meno morgas, čia nėra jokio meno
menas menas menas nėra menas, šūdas yra menas
poezijos nebėr, ji mirė jau būdama negyva
poezija turi būti kaulu – šunims erzinti
poezija turi būti po žiemos iš žemės išlindusiais kaulais
poezija turi virsti poerzija
iš kaulų virti klijus
kuriais užklijuoti laiškai pragarui ir mirčiai

mano dievas neišsilavinęs, jis neturi iliuzijų
mano dievas užrištom akim pilotuoja reaktyvinį lėktuvą
mano dievas su kiaulės uodega

tavo vaikai – valgymo čempionai
tavo vaikai – impotencijos šventikai, ruberoido valgytojai
tavo vaikai – prezervatyvų pūtėjai, vulkanizuotojai ir dėvėtojai
tavo vaikai – pimpalais valo lietvamzdžius
tavo vaikai – groja kaimynų kaulais ir gieda kalėdines giesmes
tavo vaikai – iš dešrelių smaukytojų genties

many kalba gailestis ir gėda
mergele, gėlele, kentėk ir už mus

mano dievas kreivom kojom
mano dievas triauškia protėvių kaulus
mano dievas amžinas, jo kapas neapmokėtas ir nebeveikia
mano dievas guli pievoj
ma-no die-vas rai-ko mo-lį
skie-me-nuo-ti mo-kos spė-riai, pui-kiai se-kas:
AT-SI-PISK

europa – viešnamis išspirtom durim
europa – Dionizo kapas, Apolono trumpikės, Jėzaus troškintuvas
europa – demonų gimdymo namai, kuriuose akušerės darbuojasi dalgiais
o Temidė svarstyklėm sveria kokainą, aguonas ir plastiliną

mano gerklom srūva ilgesys ir kraujas
sėkmės tau, sėkmės, atgailauk ir už mus

mano dievas aria laukus briedžio dubenkauliu
skruzdės stuburu purena žemę, o prieš bulviasodį prasisega kelnes

europa – statulos statulos statulos
kurių akiduobėse verias nebūties šuliniai
vyskupai aptekę vertybiniais popieriais, o pyderai dar išmano ir madą – – –
europa – per virvutę šokinėjančių blusų kapinės
visi tokie kultūringi, o nėra į ką atsiremti
europa – į pensiją išėjus kekšė nupuvusia nosim
europa – kodėl išbyrėję tavo dantys?

vaike – klaupkis
vaike – ryk žemę, idant jos sapnus prisimintum
vaike – gyvenk žeminėj pritardamas sliekų šauksmui, giesmėms
vaike – skink riešutus
vaike – bezdėk gatvėse nė neatsisukdamas
vaike – vaikščiok rankomis, dalykis kojų protezais

mano dievas žvairas
mano dievas kiauru klynu ir didele banginio širdim
mano dievas alkanas it hienų vada
jo bamboj šuoliui pasiruošęs tigras
mano dievas gali būti paskolintas
mano dievas nėra mano dievas
mano dievas neišsilavinęs, jis neturi iliuzijų
mano dievas užrištom akim pilotuoja reaktyvinį lėktuvą
mano dievas su kiaulės uodega
jis lanko mane, kai guliu vienatvės laužomais kaulais

mirusieji turi užleisti vietą kitiems mirusiesiems
gyvieji pagaliau turi prisikelti iš mirusiųjų

mano dievas kreivom kojom
mano dievas triauškia protėvių kaulus
mano dievas aria laukus briedžio dubenkauliu
skruzdės stuburu purena žemę, o prieš bulviasodį prasisega kelnes
mano dievas taikliai spjaudo
mano dievas sėja, laisto sėklą geležiniu laistytuvu
mano dievas nesilaiko sėjomainos
mano dievas nėra mano dievas
mano dievas kūrena lauželį, sekmadieniais pasikepa musmirių
mano dievas bendrauja su šv. Pranciškum
mano dievas mano dievas mano dievas
nieko nėra mano

mirusieji turi užleisti vietą kitiems gyviesiems
gyvuliai turi apleisti ganyklas
gyvieji pagaliau turi prisikelti iš mirusiųjų ir ėsti kiaulpienes

kur traukia šie žmonės, šie numirėlių karavanai, apleidžia miestus ir kaimus, kapines ir kapinaites? su visa manta, gyvūnėliais, iškastruotais šuniukais, išpuoštais vaikais? ko jiems trūksta, ko tokie neramūs? evakuacija? sprogo petardų gamykla ar kita chemija? kur skraido jų lėktuvai, kur jų traukinių stotys?

žinau kur skrenda, žinau kur stotys, šventyklos – – –
sėdžiu ant degančios kuprinės 6 perone prie kelio nr. Į NIEKUR

šiame puslapyje gali atsiremti.
kažkur visada yra lazda.

kelio
žymėjimas.
ritualai

pleištas

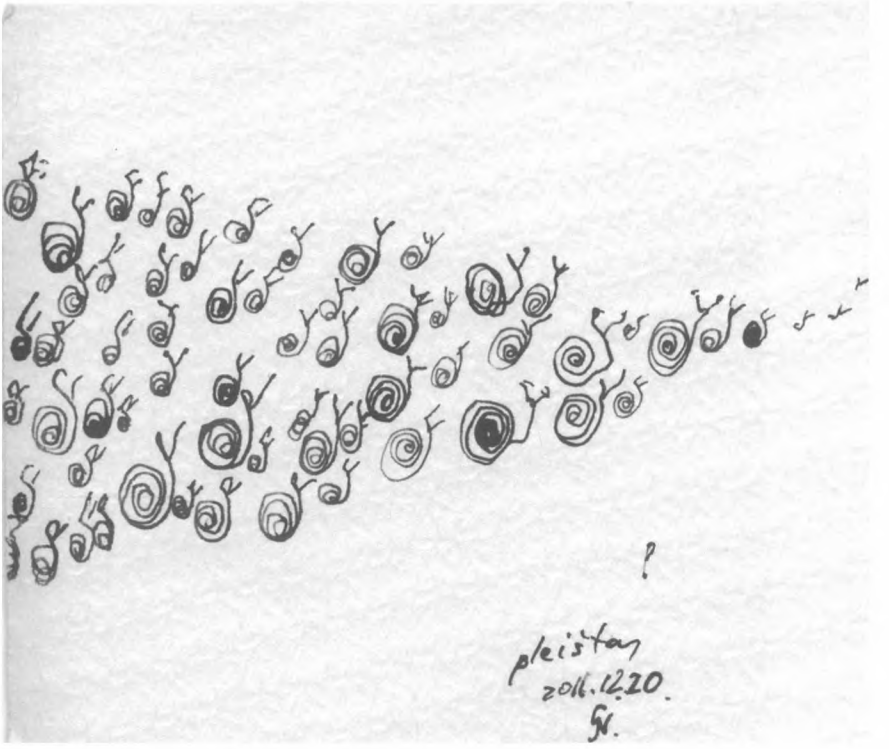

Šis eilėraštis spausdintas savaitraštyje „Literatūra ir menas“ (2015-01-02, nr. 3502) kaip tariamas Rudolfo Türbrecherio eilėraščio vertimas iš vokiečių kalbos.

stuburas virstantis sraige, arba elementariosios dalelės

Kažkas pasakė,
kad vėjas rimsta ir pakyla vėl,
kad kriauklės virsta vėjo karstais...
Mark Strand

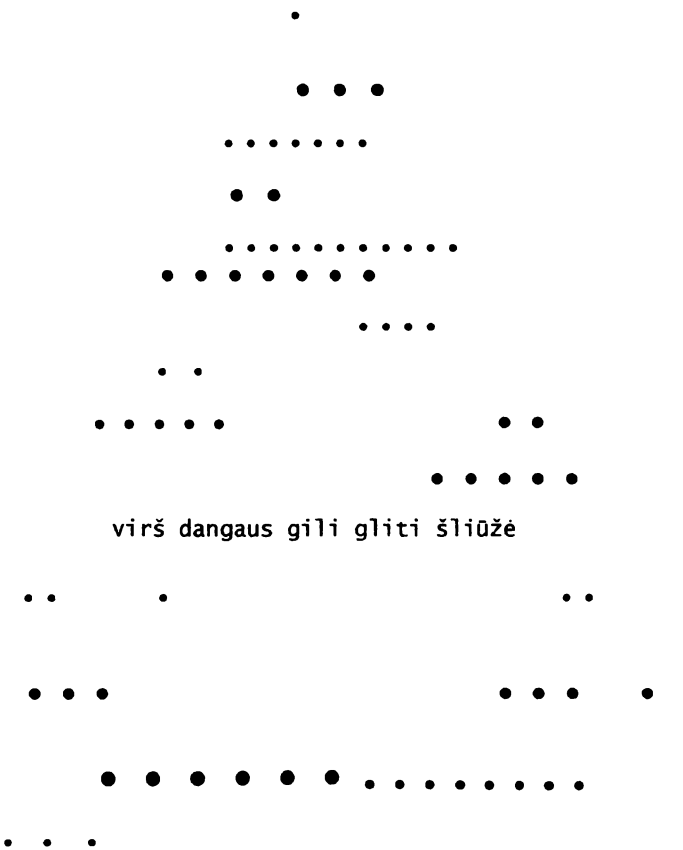

žeberklautojai

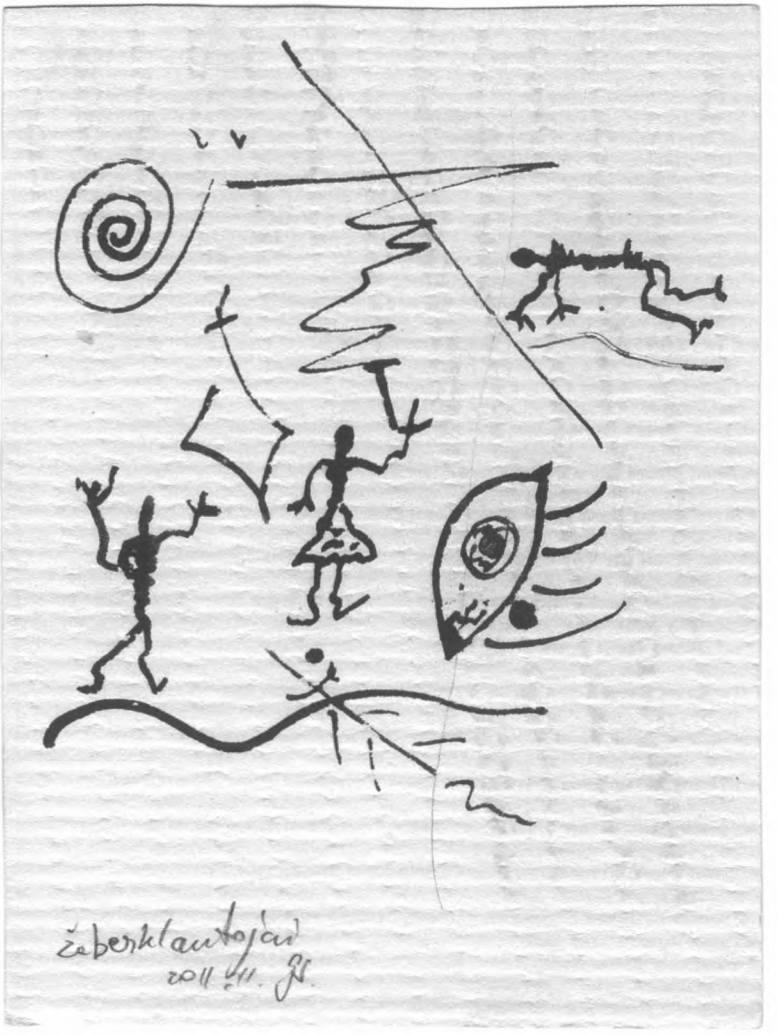

dvi fosilijos ir saga

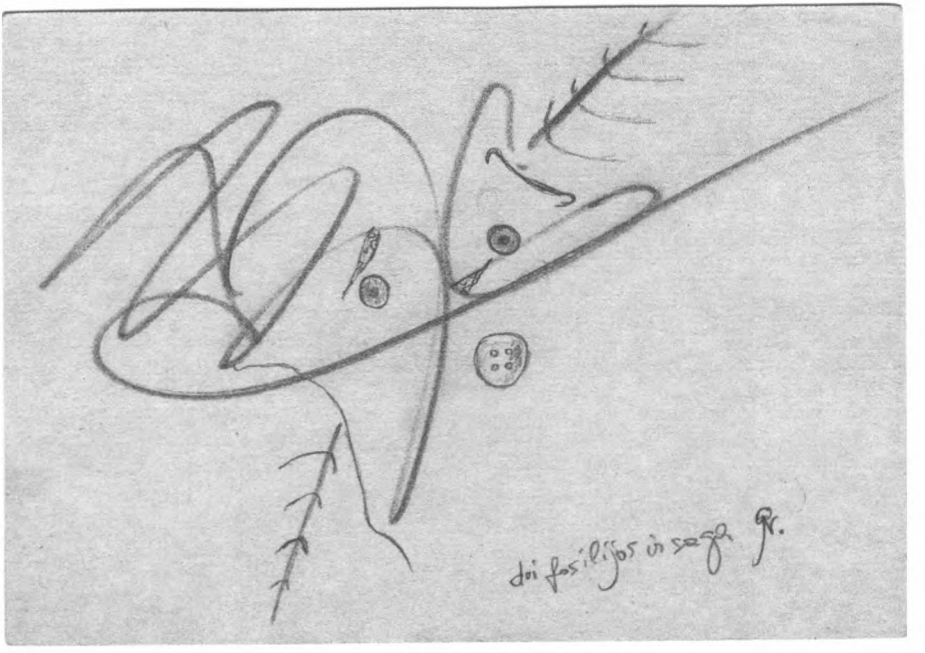

burtas mestas 1

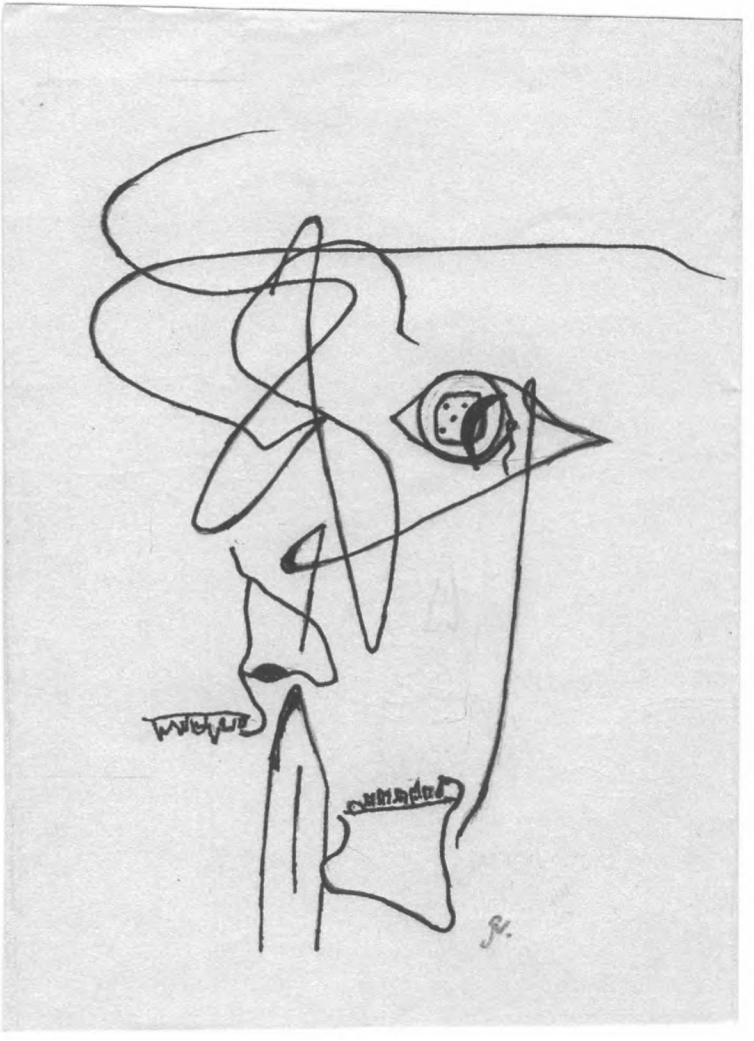

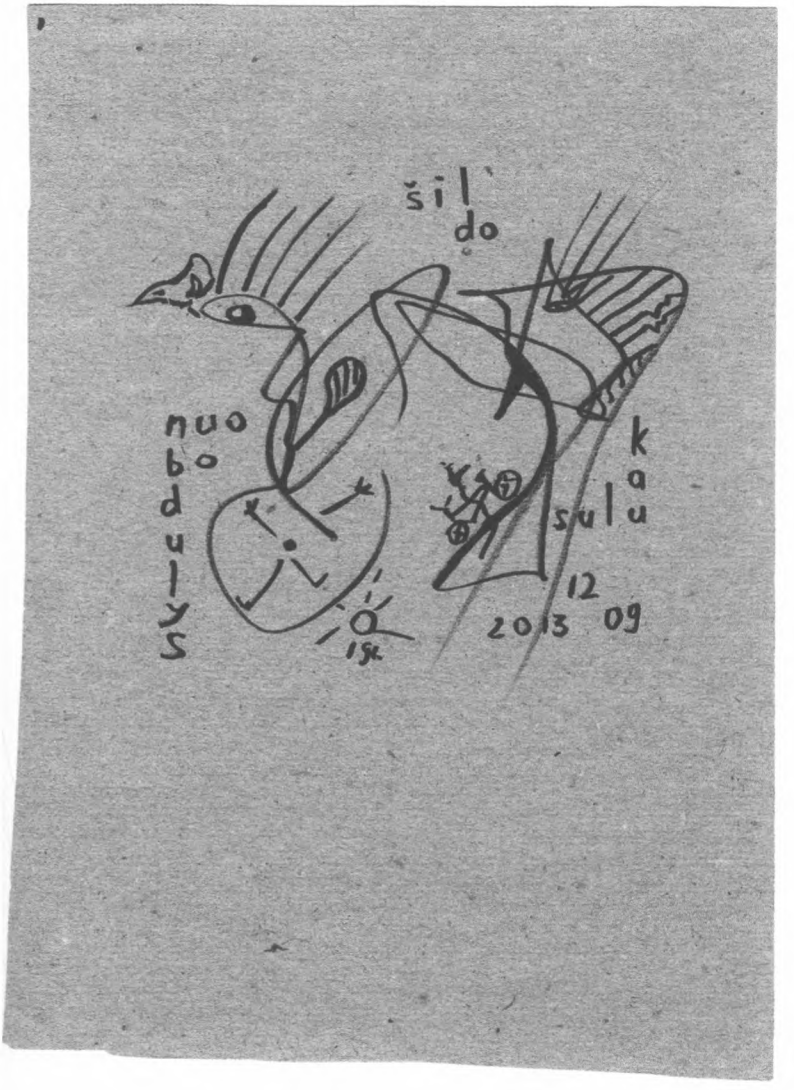
šil
do
nuo
bo
dulys
kau
sul
12
2013 09

visuotiniai atlaidai

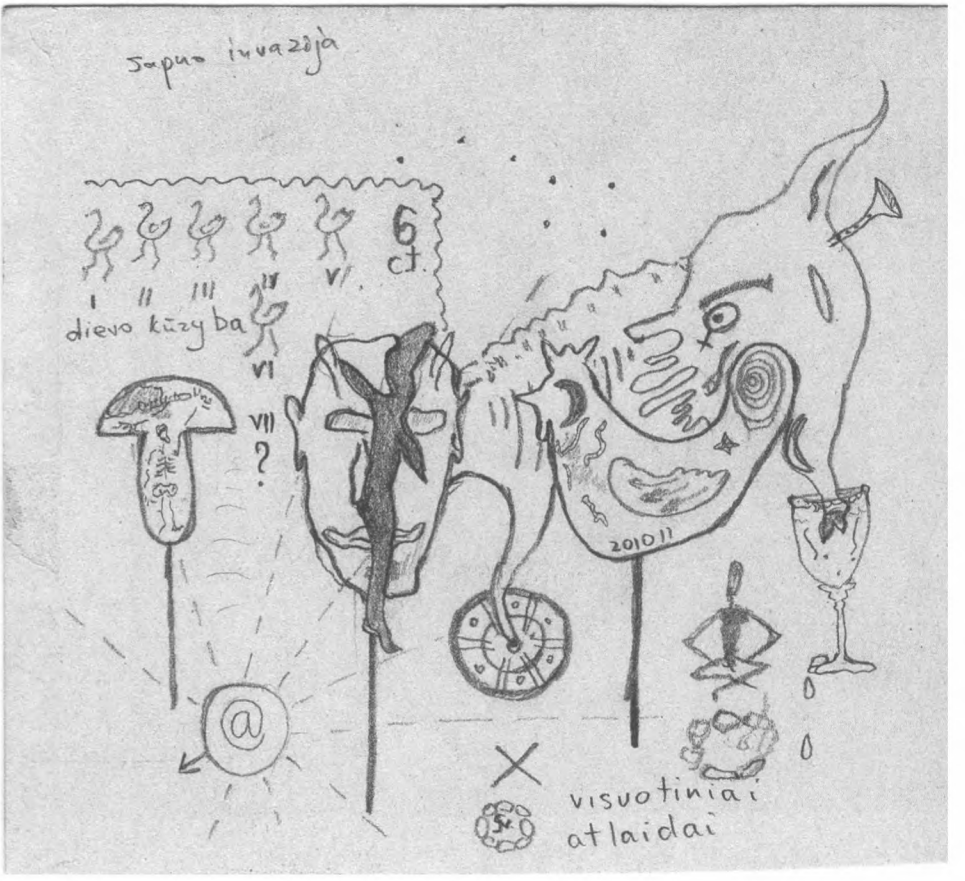

vienos dienos regėjimas

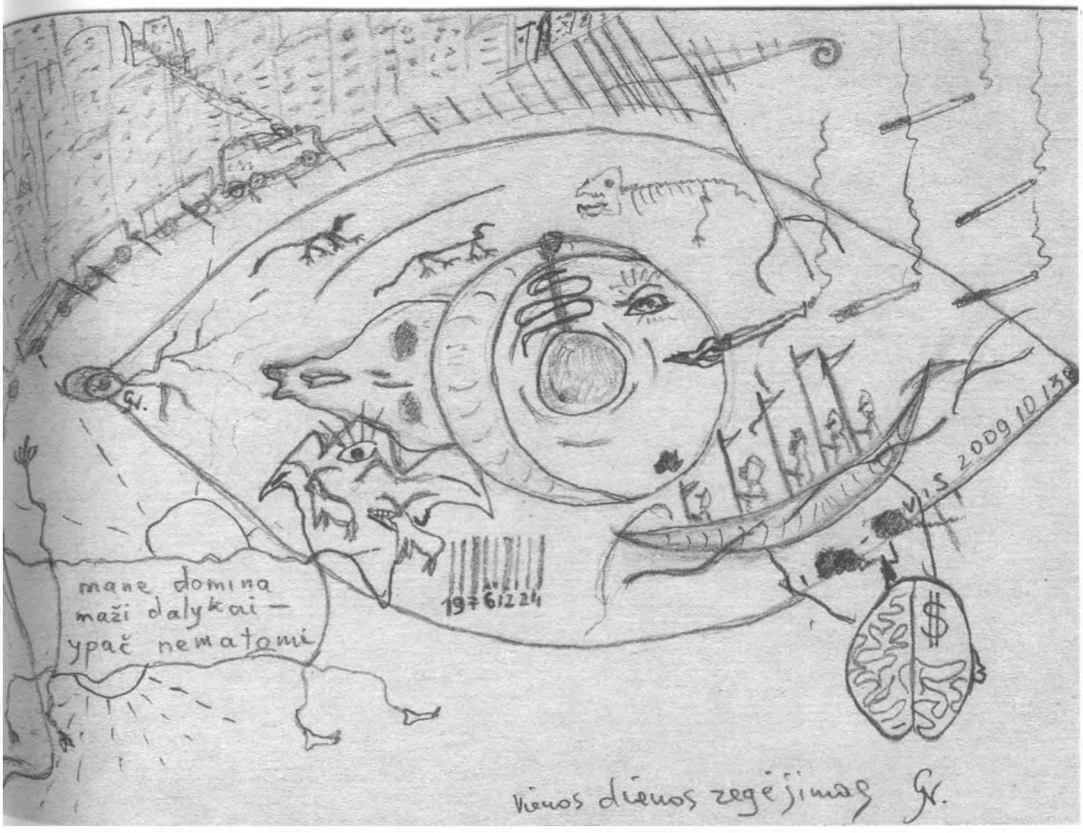

veidrodis 1

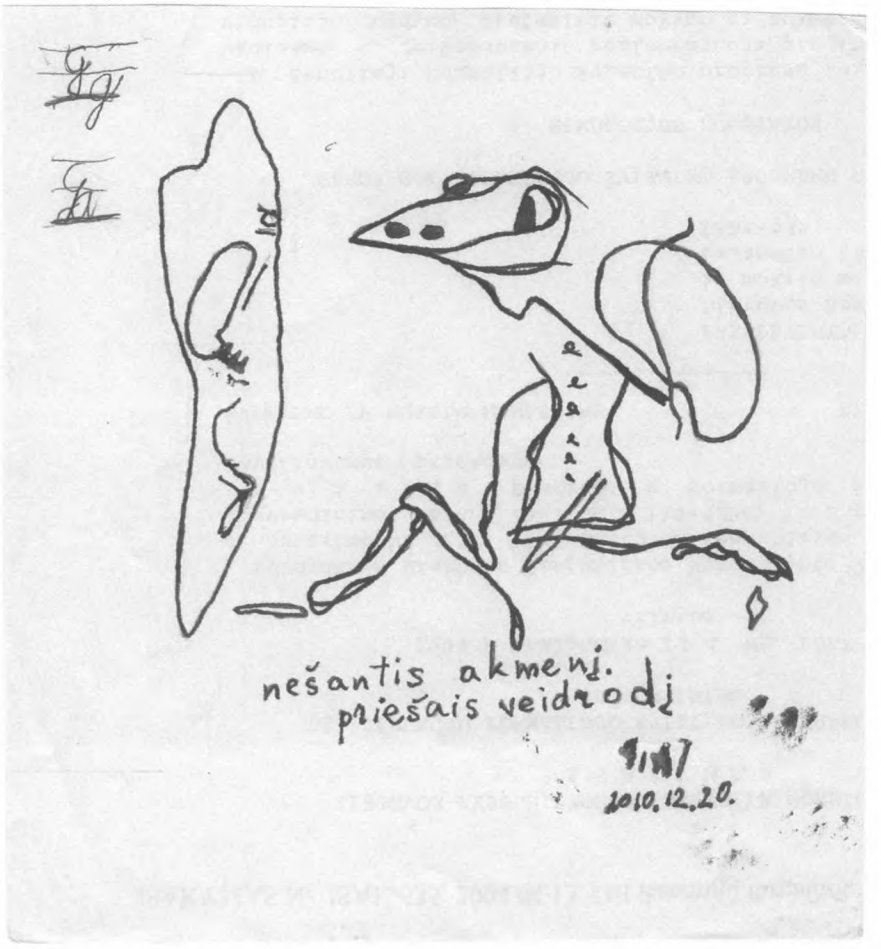

veidrodis 2

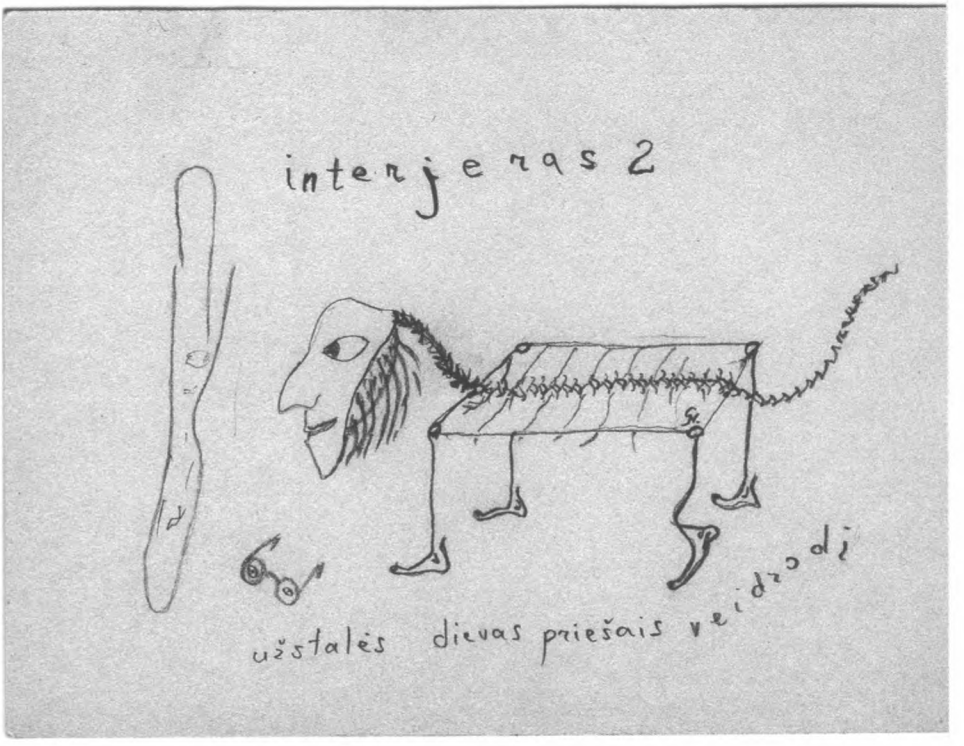

žemėlapis

bet jukčia
Neris – o ta
praris, praris
Gv. ...

... ne Šešupė ---

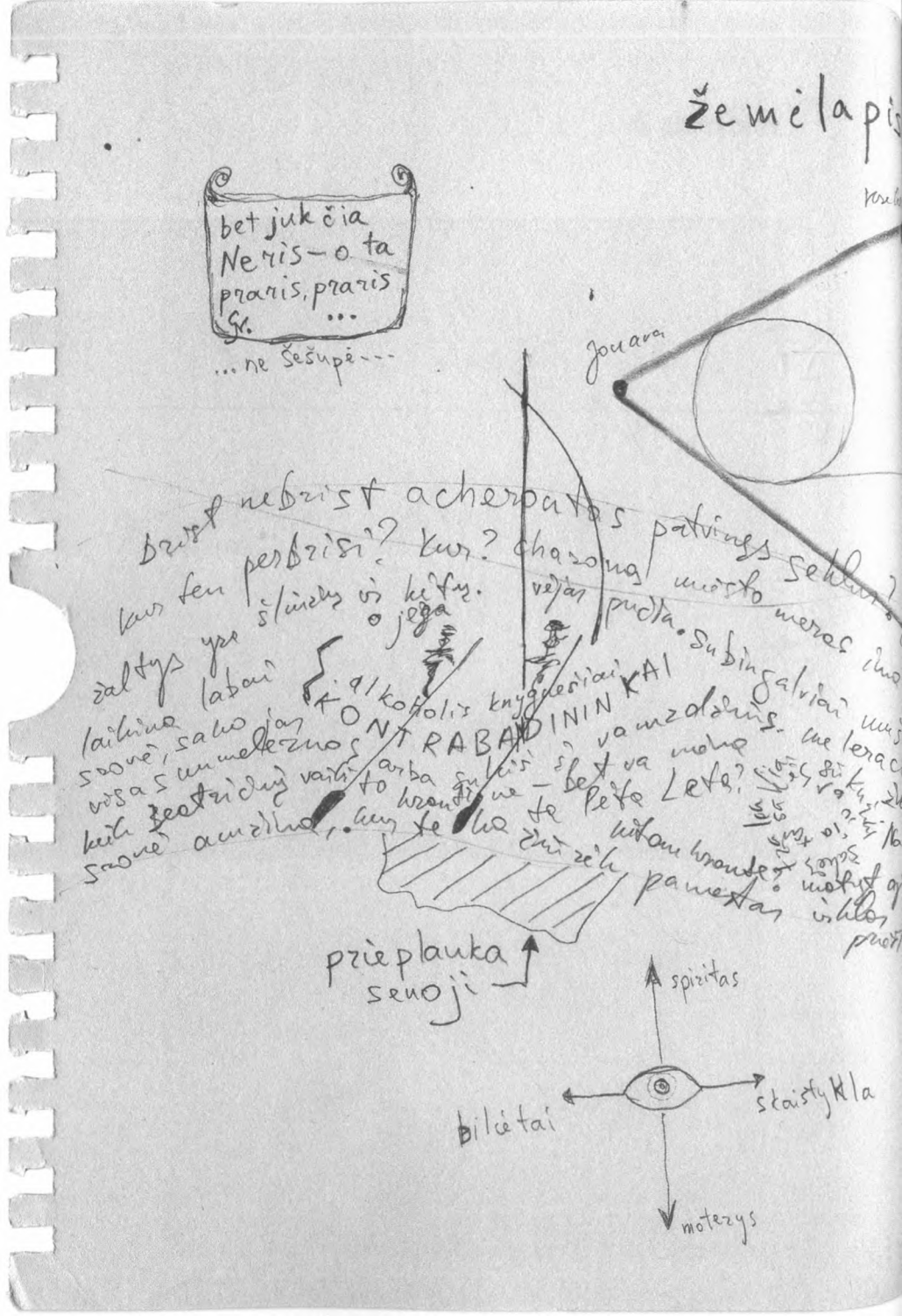

t žvaigždėlapis

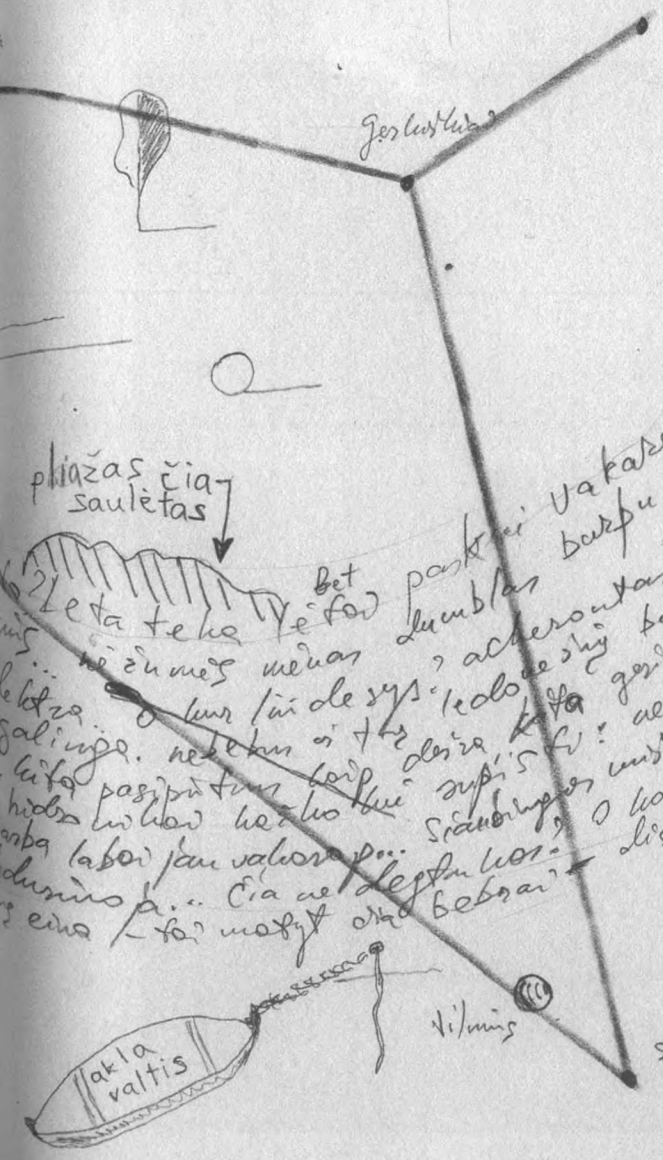

frantas

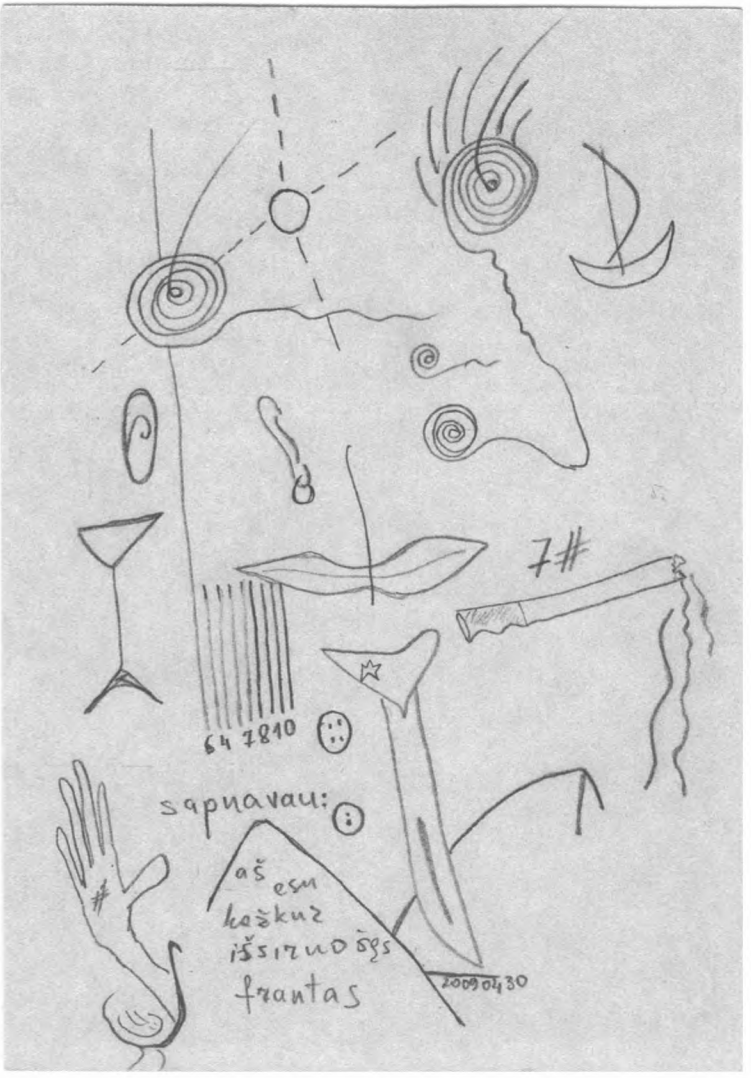
7#
64 7810
sapnavau:
aš esu
kažkuz
išsirnošęs
frantas
20090430

klūpinti

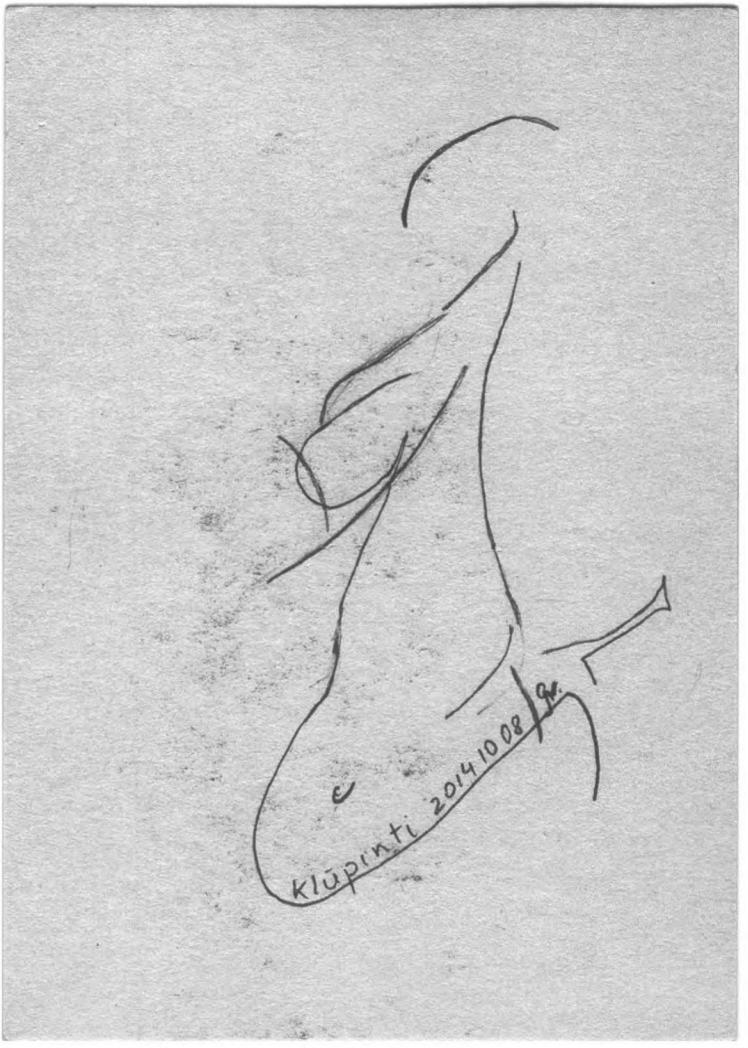

veidrodis 3

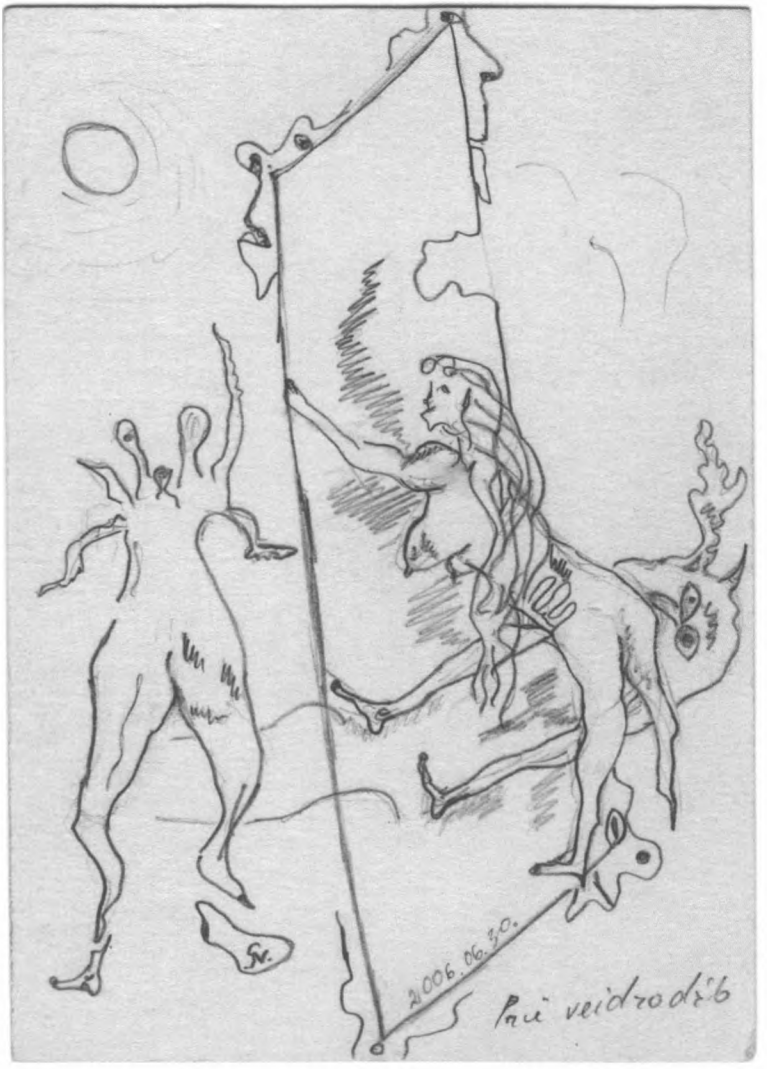

burtas mestas 2

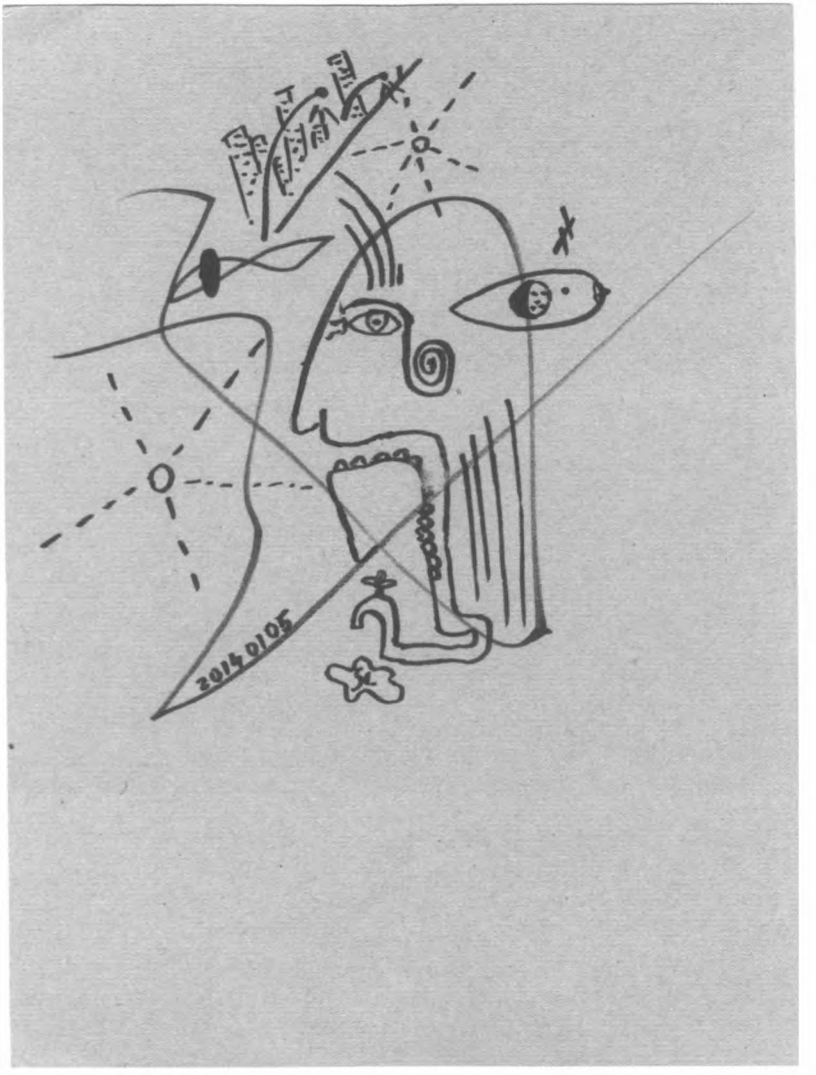

bulviakasis

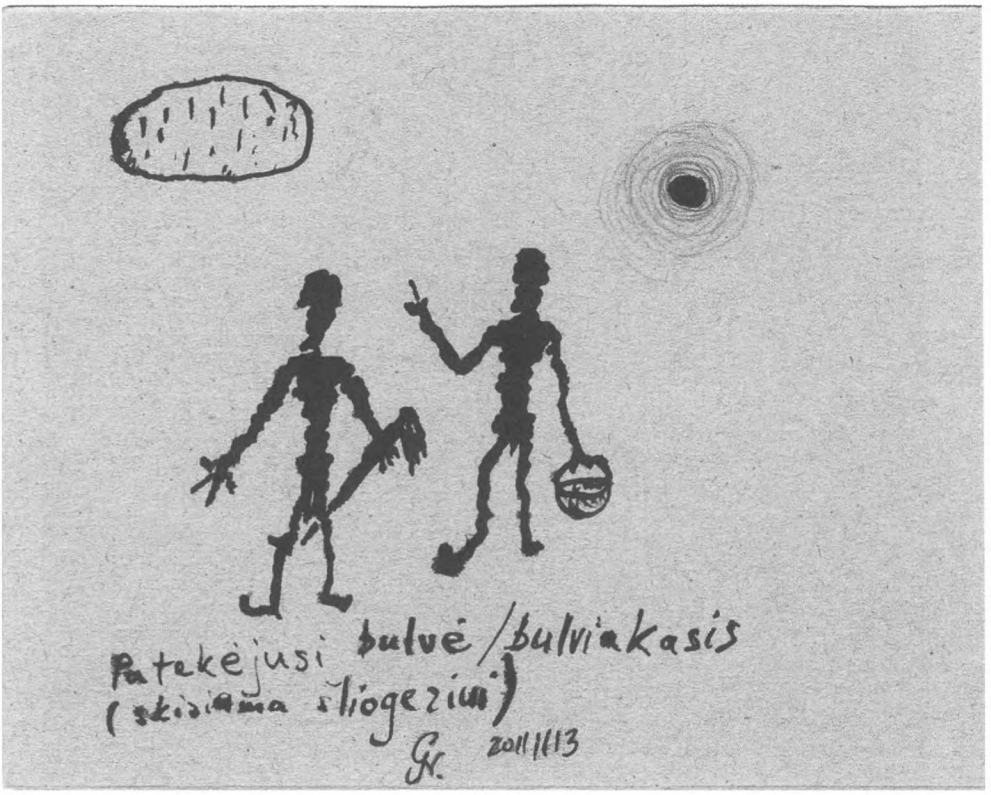

užutėkis

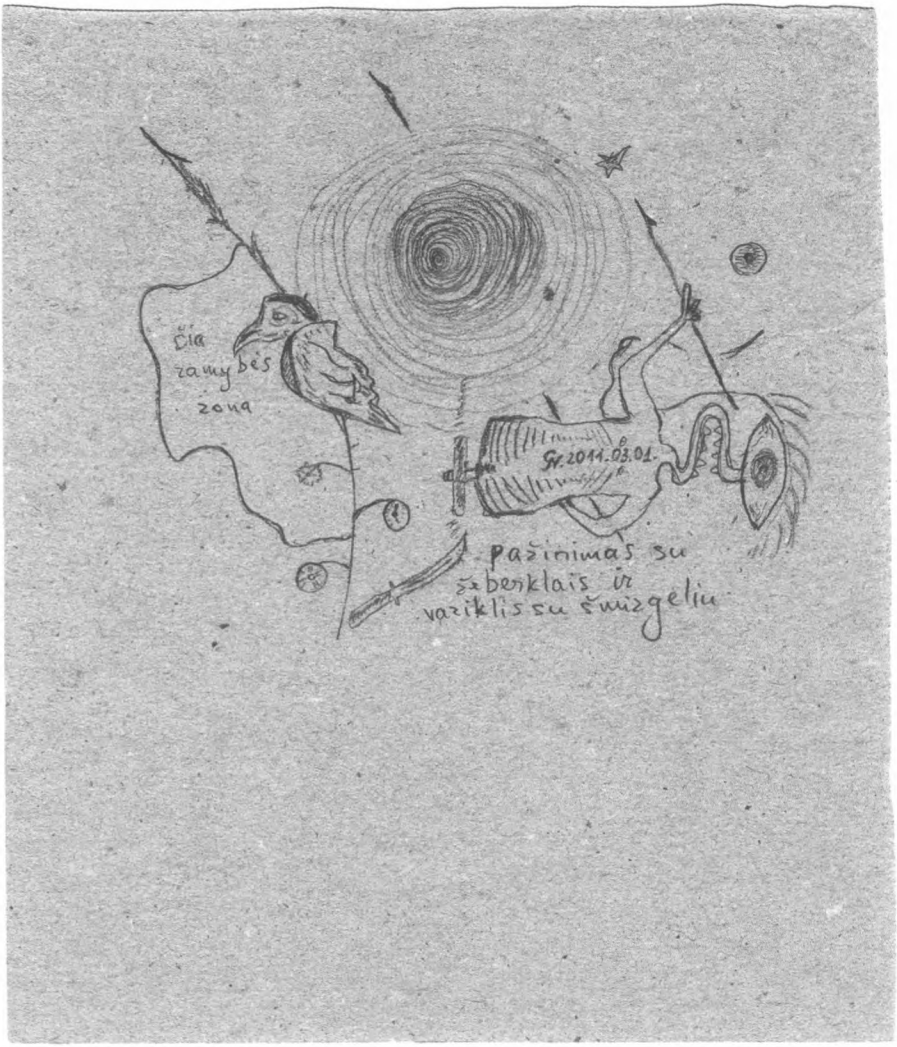
Šia
ramybės
zona
Gr. 2011.03.01.
pažinimas su
žeberklais ir
vaziklis su šmizgeliu

trys supresuoti eilėraščiai

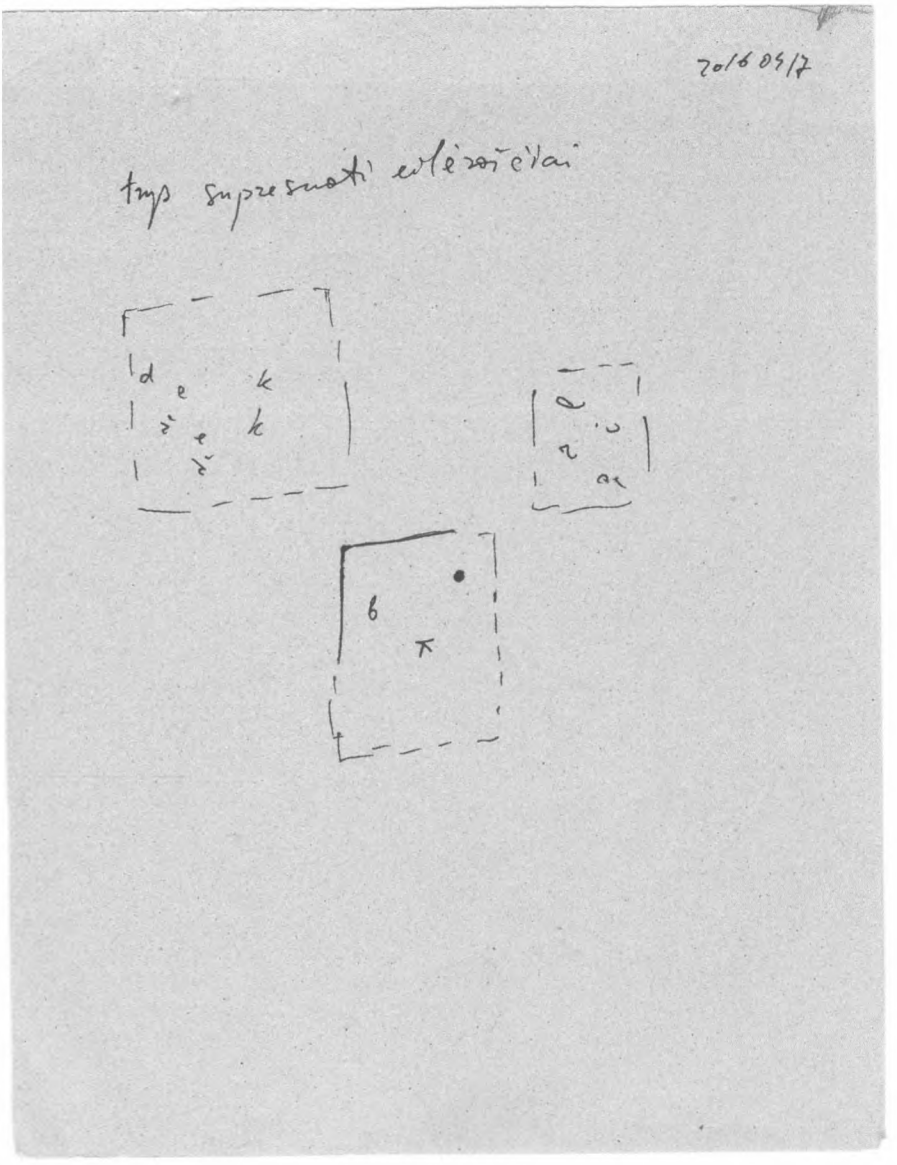

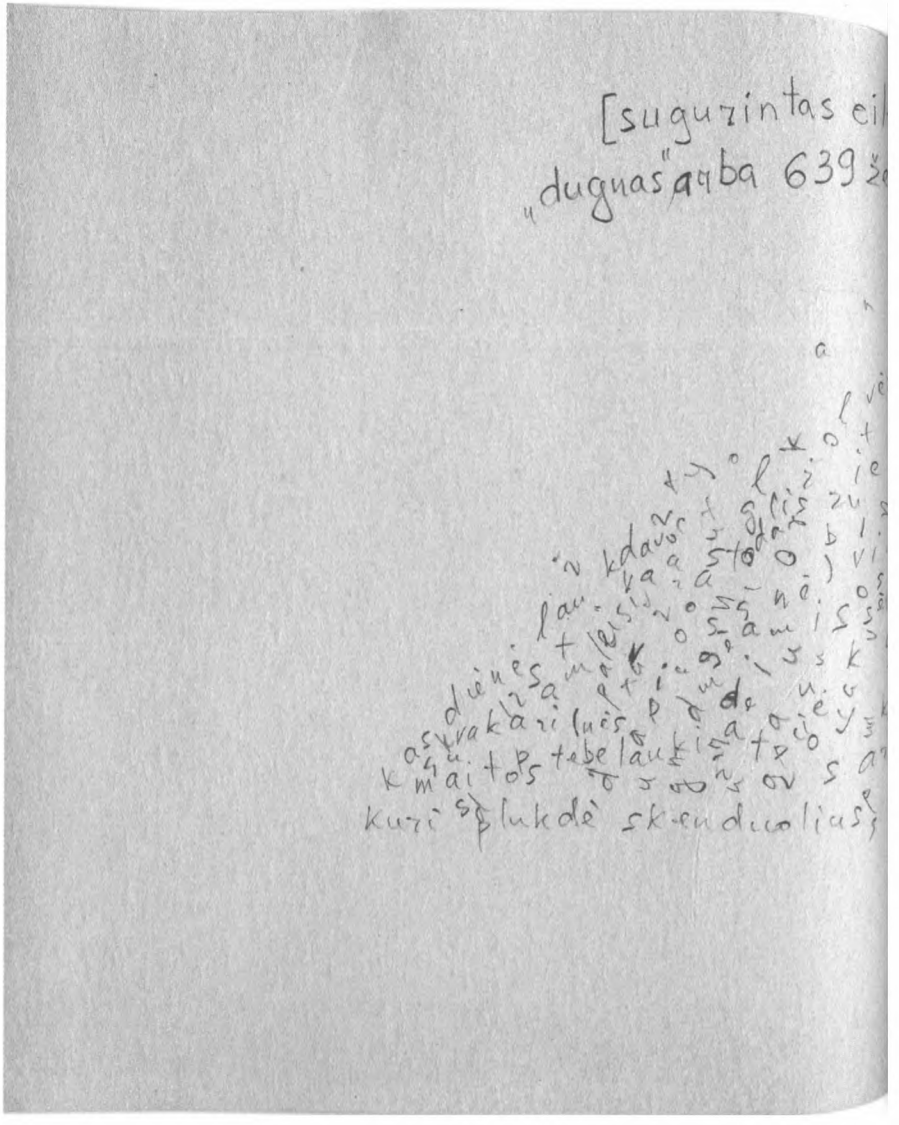

sugurintas eilėraštis „dugnas", arba 639 ženklai

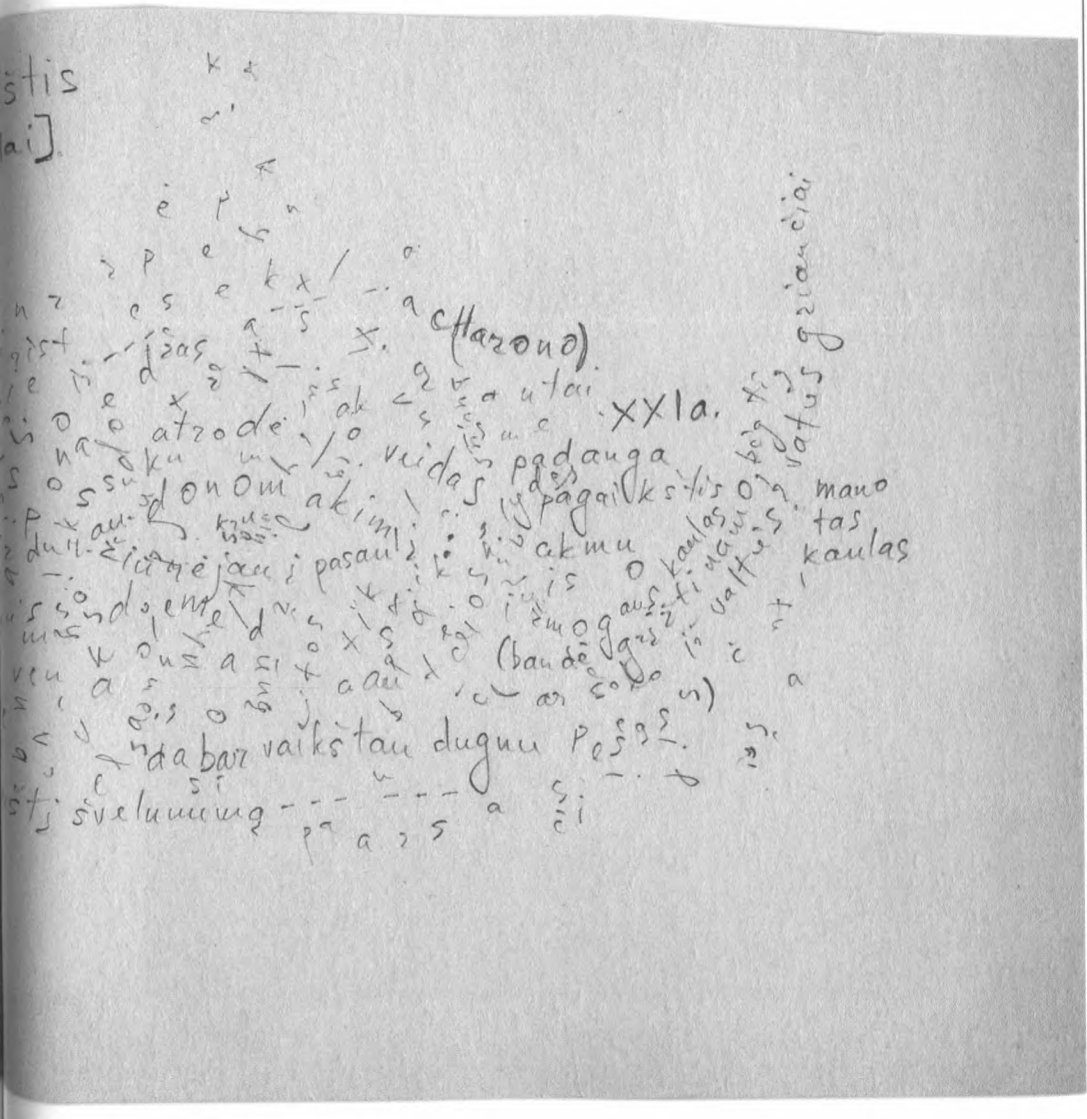

stiklapūtys

tėvui

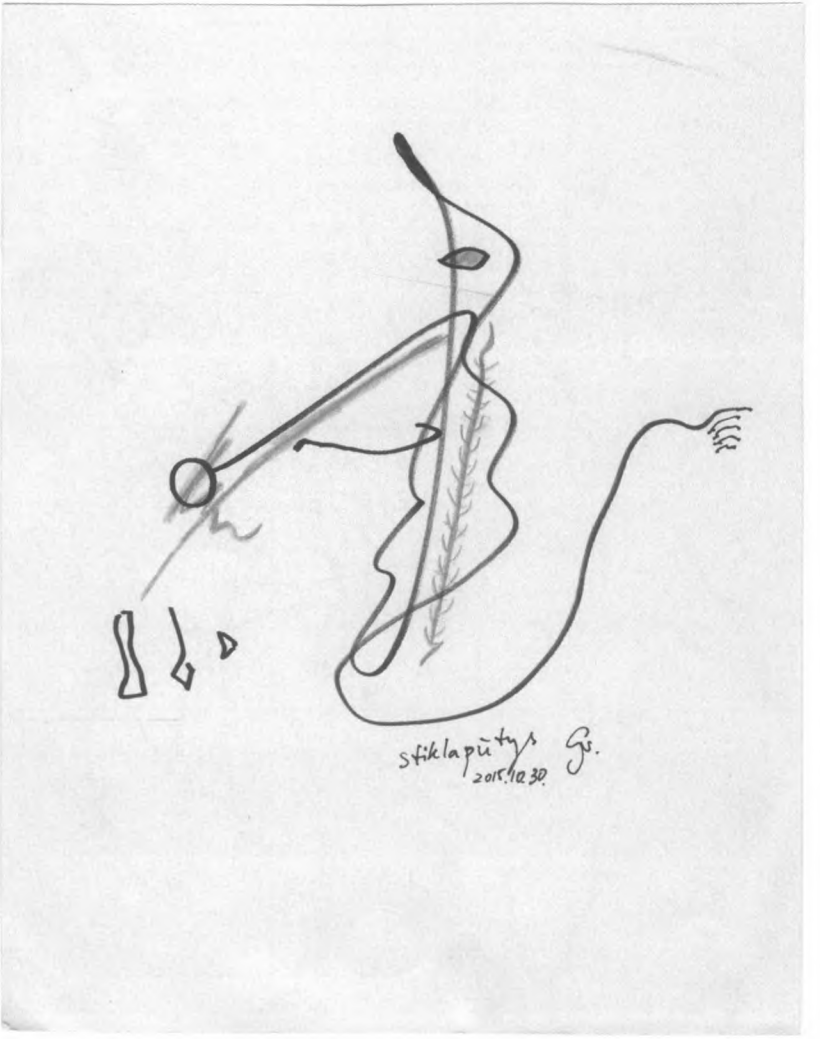

pasienis

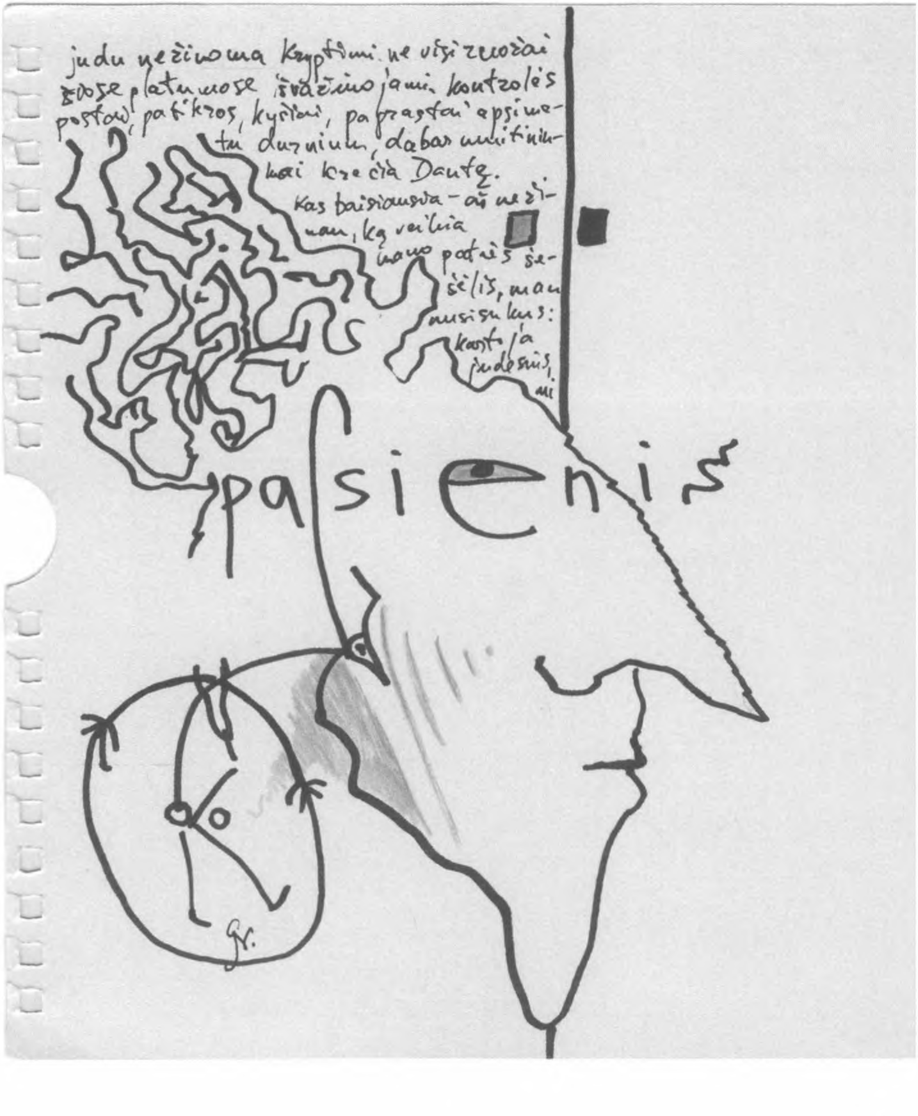
judu nežinoma kryptimi. ne visi žmonės
šiose platumose išvažinėjami kontrolės
postuos, patikros, kyšiai, paprastai apsime-
tu durnium, dabar mintinin-
kai kre čia Dantę.
Kas baisiausia – aš neži-
nau, ką veikia
mano paties še-
šėlis, man
nusisukus:
kasto ja
judesius,
mi
pasienis
Gr.

šiame puslapyje
galima susikurti lauželį.

dugnas

IV.

sėdėjau kambary susiėmęs už galvos ir spoksojau į nugenėtą liepą

tą rudenį išsyk sugedo televizorius, muzikinis centras, iškalė visi įmanomi saugikliai, sergėję nuo perkrovų, išbėgo mašinos vairo stiprintuvo ir aušinimo skysčiai, akvariume išdvėsė žuvys. tą rudenį, išsyk. net vėžiukai, parsivežti iš ežero. stepinį vėžlį buvom spėję atiduoti į gamtininkų stotį. skilo akinių stiklai ir rėmai. nudžiūvo raudonasis lazdynas tą rudenį. per pirmąsias šalnas rado bičiulį prišalusį prie šaligatvio (šuo buvo užgulęs krūtinę, tad liko gyvas). prakiuro vandentiekio vamzdžiai, kaimynai nespėjo susiręsti laivo. Nojus, seniai prasipylęs, už parduotuvės laiko mišias – sukinėjas su butelio monstrancija laukdamas kažkokio ženklo. lūžo visi įmanomi amortizatoriai, smūgiai dabar aštrūs, nusikandau liežuvį. nebylėjau ir debilėjau tą rudenį – – –
tą rudenį net ėmiau žiūrėt į žvaigždes, į kaimynų langus, atidžiau į etiketes parduotuvėse, ar ten nėra užrašyta, kas tai paaiškintų. klaikus yra nesvarumas, kai pilvu į viršų iškyla (it vaikystės Nevėžyje žuvys paleidus melasą) didžioji dalis tavo pasaulio, kuris manei tave saugo. ramu dabar kai taip tuščia. atsiguliau ir pailsėjau.

2010 11 13–2014 11

baldų rojus

Kartą atsakydamas į klausimą „Kas yra mirtis?"
sensėjus Kobunas Čino pasakė: „Baldų pristatytas kambarys!"

sukinėjaus tarp baldų, blaškiausi jų labirinte it žiurkė. buvau paskelbęs save mirusiu didžiosiom raidėm ant bendrabučio kambario durų baltais acetoniniais. baldai, nuo musių uždengti naktinėmis užuolaidomis, bidzeno iš paskos it kumeliukai. mano lova buvo virtusi kapu ant spyruoklių, patalai – sarkofagu, akmenų krūsnim virš mano jaunystės. supratau, jog galima numirt ir kalboje, ir per kalbą. o paskui niekam nesakęs išvažiavau rytų pusėn, beprotnamio kryptimi ieškoti raktų. pasirodo – buvau užsitrenkęs pačiame baldų sandėlyje. iš Persefonės gavęs raktą, virve virš degančios upės be vargo ėjau užsimerkęs. ir akligatviu, aplink kurį ramybę rėkė alyvos. dabar jau baldų kampai nebe tokie aštrūs, nusigludino. išdeginau save, perdegiau. liko tik plynės plynės, kuriose ganosi milžiniški nuodėguliai driežų kojomis.
dar vėliau, gal po 10 metų, ištraukiau apdulkėjusį suolą iš pašiūrės, nudažiau vyšniavai. radau priežasčių atmirti. dabar juokiuosi. galiu ramiai pasėdėt, parūkyt, žiūrėdamas į pievoj kažką žemei vapantį arklį, gurkštelt iš kakliuko kartu su bičiuliu Gediminu.

tu mano kokainas

kūnas turi dvelkti ilgesiu, vos nuspėjamu liūdesiu, kai tavęs šniaukšteliu – – –
palengva vystantis, senstantis kūnas yra gražus: krūtis virstanti į varpą, ir susibėgančios raukšlės ant kaklo, ties akimis – tai deltos, į kurias traukia puotauti ir mirti paukščiai. kai tavęs šniaukšteliu, aistros peiliai akių ežeruos vaikosi raibulius ir mailių, o vyrai inkšdami žeberklauja blakstienų melduose. jie man pavydi. moteris turi kvepėti ką tik nulyta žeme, rupūže, tekančiu vandeniu, varle, driežu, gyvate – – –

tavo paslėpsnių lūpos susiskliaudusios it sparnai šikšnosparnio, kurs rymo tarp gegnių, kregždės lizdas kraige, baikštus drugys suglaudęs sparnus ties pravertu langu temstant. uždengiu drugį delnu. lipšni yra tamsa. tavo spenelių medetkos žiūri į saulę. šviesa akina, nuneria odą, o tamsa užsiūna praeitį, gėdą, dieną ir ežerus. saldus alpulys, svaigus silpnumas. krankliai suka ratus virš mūsų kūnų, jais skruzdės vaikščioja it vynas, kai tavęs ragauju. it vilkelis sukas pasaulis – – –
galop įtraukiu tave, einančią palaidais plaukais takeliu per aguonom kruviną lauką, iki plaučių, iki alsuojančios žemės dugno.

2012 10 01–2014 09

vonioje

vonioje už dryžuotos užuolaidos moteris prausia kūną, nuplaunamas muilas srūva it pienas. sūkuriuoja dušo garai, plaučiai džiaugias vamzdžių drėgme ir vienatve. stovėjau nugara šalia, priešais veidrodį, kitapus uždangos, kitapus dryžuoto celofano, ir barzdaskute grandžiau veido kapą, kuris vis labiau apauga žole. peiliukų sraigės šliaužė it laikas paminklų įrašuose. noriu būti glotnus jos ropliškoms rankoms kitapus užuolaidos, skiriančios du kvėpuojančius, atsainiai kikenančius kūnus, du degančius meteoritus, mažėjančius – – –

plaučiai džiaugės drėgme ir pirmykšte tamsa, bet antai – jau skutaus nebe aš, o veidrodis. švarėjo, netgi šypsojos atspindėdamas tuštumą. grimzdo į miglą, ėmė trauktis garų valkčiu, plėve, kuri dabar skiria mane nuo savęs, ir nuo moters. mano atvaizdas skydo ir nyko. atsitolinu. labai atsitolinu. su visam emigruoju į vidinius užsienius ir provincijas. kuo daugiau moters, tuo mažiau manęs.

2014 02 17–2014 04

pasienis

saulė akina, šešėliai tokie ryškūs, jog atsiskiria nuo žmogaus, daikto ir jau gyvena savo gyvenimus. jie spiečiasi į gaujas, prekiauja tepalu, naudotom padangom, skudurais, menu, išsirenka savivaldą, kuria savigynos būrius, stabų apsaugos draugoves, išmano teisę, dievina tvoras, rengia pasalas, paprastai nusigraužia uodegas – idant jų neįtartų konkuruojant su žiurkėmis. šešėliai – prasti vagys. paprastai gviešiasi šūdniekių. juos remia fondai, išmano universitetinį slengą, pelnosi iš tamsos, šviesos ir niekšybės kontrabandos. tokia yra šešėlinė ekonomika. tai slidi padermė, paprastai apsimeta menininkais, architektais, dvasininkais, teisuoliais, specialistais, profesoriais, patriotais, fotografais – – –

žemės kūną apeina it utėlės, žemė jų kratosi drebėjimais, kasosi cunamiais. nieko panašaus – tai joks pragaras – – –

ne visi ruožai šiose platumose išvažiuojami. dabar reikia įveikti užtemimo apžiotą zoną, kuri, deja, vis plečiasi, ignoruoti inerciją ir gravitaciją, traukti į nuošalę ir kūrenti lauželį sodo gale, kur tyli milžiniška laukinė obelis. emigruoti gena idiotizmas ir šešėlių polinkis žudyti. beje, jau ir savo sapnuose esu svetimas, į juos patenku tik su žurnalisto pažymėjimu, turiu nusiauti batus, juos išsivarstyti – – –

kas baisiausia – aš nežinau, ką veikia mano paties šešėlis man nusisukus: kartoja judesius, mimikas ar taip ir taikos užšokti ant nugaros ir perrėžti gerklę? todėl vengiu priešinės saulės, šviesai

esu atsukęs nugarą, visad ganau šešėlį žvilgsniu, pririšęs už pavadžio – – –
judu nežinoma kryptimi. ne visi ruožai šiose platumose išvažiuojami. kontrolės postai, patikros, kyšiai. paprastai apsimetu durnium, dabar muitininkai krečia Dantę.

2015 02 18–2015 04

Šis eilėraštis spausdintas savaitraštyje „Literatūra ir menas" (2015-06-19, nr. 3526.) kaip tariamas Günterio Schattenhauso eilėraščio vertimas iš vokiečių kalbos.

kūnų tiesintojai

– Mes išlaukiame, pone. Be to, mes, demonai, galime žengti žingsnį tik tada, kai žengiate jūs, žmonės. Kiekvienas mūsų žingsnis turi sutapti su jūsiškiu. Mes visada per žingsnį nuo jūsų atsiliekame, mes pietaujame tik papietavus jums – ir taip pat, kaip ir jūs, nematome ateities. Taigi, iš pradžių – jūs, po to jau – mes.

Milorad Pavić, „Chazarų žodynas"

I

apie juos nešnekama net nepadoriose kompanijose; jie tiesina nepatogiomis pozomis sustingusius kūnus – kad deramai atgultų. nepatogios jos gyviesiems, nepatogumai, taip sakant – žemės malonumai! po žeme jų nelieka. tokį nelaimėlį, jo it medis išsikerojusį kūną sunkiai palieka tai, ką visi įtaria esant sielą. ji, kūne dūsuojanti, kelia didesnį siaubą nei cunamio banga. banga visad pasiekia krantą – – –

II

siela užkliūva ir užstringa ties perdėm aštriai sulenkta alkūne ar ties perdėm nuožmiai atkraginta galva. o toliau leistis į aukštybių šulinius gali tik savo darbą atlikus kūnų tiesintojui. juos žmonės neretai vadina Tiesėjais. jų esama kiekvienoj draugijoj, nors neišsitaria. jei reiks, ištiesins net kelią, laiką, likimą.

III

tai greičiau ne amatas ar profesija, o (iš)gyvenimo būdas, kaip ir kerėtojo, burtininko ar kiaulių daigotojo, kuris praminta eidamas iš kiemo į kiemą. savo darbą atlieka vien burna ir rankomis. stangrią vietą burna pučia, delnais trina, reikia kūnui trumpam įkvėpti gyvybę, kad norima kryptimi pasiduotų. tik netikėliai ir apsišaukėliai griebiasi grielkos, spirito ar lietlempės.

IIII

kūnų tiesintojų turnyre vienas Tiesėjas ištiesino net nusenusio sraigtaragio ožio ragą, atgaivino sušaldytų stintų guotą.

– *ei, Tiesėjau, atšildyk motiną, tėvą, tėvynę, galvą, epochą, ištiesink žemės orbitą, begalybę, dievą,* – šaukė tuomet kažkoks persiskaitęs benkartas.

IIIII

gatvėje kūno tiesintoją atpažinti paprasta, it atsigulus gulėti ar vėjui varstyti nerakinamas duris. (nors, tiesa, gatvėj nieks nėr jų matęs.) nuorūkas į šiukšliadėžes meta neužgesintas, kaip ir teisėjai. mano turį tokią teisę. avi ilgais smailėjančiais batais, it cirkuose, važinėja prabangiomis karietomis, pasitempę it narvo virbai, kiek begertų – niekad nepasigeria, nepaisant metų laiko: vasara ar žiema; spengia saulė ar darganos; vidurdienis ar įtėmis, iš jų burnų be paliovos kūliais verčiasi šalti šešėlių kūnai.
dabar jie gerai uždirba, nes žmonės griūva kur papuola, eina įkandin fantomų ir pučia į uodegą.

2008 12 14

akistata su demonais

su demonais neturėjau nieko bendra. gal tik kartą (bet tuo labai abejoju), kai buvau nutrūkęs nuo realybės virvutės ir kaip apsėstas fotografavau medžius sausuolius. tada priskaldžiau daug malkų – degė prastai, dūmai šliaužė pažeme, graužė akis ir gerklę – – –
tiesa, kartą gatvėj su nelabuoju esu prasilenkęs – pridegiau cigaretę, tarpuvartėj truktelėjom slyvų likerio, bet tik tiek – – –
man žadėjo šviesią ateitį – tokia ji ir yra. balinu obelų kaulus sode, kiekvieną išglostau it moterį, kasu rentinius žemėn – tai tualetui, tai šuliniui, iš kurio geriu. jau esu per du metrus giliau nei laukai, jais ropojantys kombainai, glitūs barai, jų lipšnus svaigulys, karklais hipėjančios pievos, Vilniaus šaligatviai, tamsoj skęstantys automobiliai, moterys – – –
eisiu giliau. su demonais duobių nekasiau. gal tik kartą (bet tuo labai abejoju), kai užkasinėjau kritusius paršelius po obelim vaikystėj – reikėjo gi kažkam – – –
man žadėjo šviesią ateitį – tokia ji ir yra. kas rudenį vis labiau šviečia skaidrėjantis tankus miškas, kurį sodinau.

2016 08 29, Skopjė

dugnas

visad nardžiau palei dugną
(nuo pat vaikystės)
atviromis akimis
plevendavo vandenžolių liepsnos
liežDavo laiko pjudomą mano kūną
vėžiai laukdavo kasdienės vakarinės maitos
tebelaukia – – –

raudonom akim žiūrėjau į pasaulį
kruvinas atrodė jo veidas

o dabar vaikštau dugnu
tos pačios, tik išdžiūvusios upės
kuri plukdė skenduolius, karštį, švelnumą:

antai: padanga, pagaikštis, akmuo
žmogaus kaulas
nespėtas perkelti į kitą krantą
(bandė grįžti namo, bėgti, ar šoko iš valties?)
peilis, tuščias butelis
(ar čia tik ne grumtynių žymės?)
valties griaučiai
(ant borto – savininko žyma – lyg ir buvus Charono)
pustomas smėlis
suskirdusi žemės oda – – –

toks tas XXI a. peizažas – – –

prisėdu
delne ratu suku tris akmenis
nesijaučiu esąs pasiklydęs

mano
tas
kaulas

2014 11 28

p. s.

kiekvienas eilėraštis turi savo horizontą, vietovę. man pačiam – labai konkrečią vietovę – eilėraščiai yra įsiinkaravę į aiškią geografinę platumą (galėčiau net nurodyti jų GPS koordinates). negaliu to paaiškinti. jie yra ten gimę, ten ir mirs. gimtinė tam ir reikalinga – kad turėtum, kur numirti.

skaitant juos balsu visada galvoje šmėžuoja konkretus tos vietovės vaizdas, detalės, peizažas. galėčiau sudaryti labai aiškų šios knygos žemėlapį, maršrutą. kur jis veda? nežinau... greičiausiai ratu, spirale, žemyn... judu tarp šių taškų, vis grįžtu. it nusikaltėlis į nusikaltimo vietą. pasitikrinti, ar įkalčius, pėdsakus gerai paslėpiau. eilėraštis yra ir turi būti nusikaltimas. plokštumai, kalbai, visuomenei, (ne)tikėjimui, šventeiviškumui, niekšybei...

tai kelio knyga, pakeleivinga, pakelės... bent norėčiau, kad tokia būtų.

gn

turinys

I. manevrai

desantas.....**13**
ruduo. miesto pakraštys.....**14**
keleivis.....**15**
vienatvės nėra.....**16**
pievomis šliaužiantis rytas, arba Krekenavos reminiscencijos.....**18**
Gerkiškių reminiscencijos: 8 kūno įdagai.....**19**
transformatorinė.....**20**
akmenų piemuo.....**21**
rudens manevrai.....**23**

II. dykros

grimzdimas 1.....**29**
grimzdimas 2.....**31**
grimzdimas 3.....**32**
iš slaptų sodininko užrašų.....**33**
    1. sklandau ore.....**33**
    2. tamsos deginimas.....**35**
    3. kurmiarausis.....**36**
7 m^2.....**37**

dykros.....**38**

I (išėjimas).....**38**

II (iš Anykščių šilelio rekonstrukcijos).....**39**

europos litanija per mano dievą ir dūmus, arba *infidėle europe*.....**40**

III. kelio žymėjimas. ritualai

pleištas.....**49**

stuburas virstantis sraige, arba elementariosios dalelės.....**51**

žeberklautojai.....**53**

dvi fosilijos ir saga.....**55**

burtas mestas 1.....**57**

nuobodulys.....**59**

visuotiniai atlaidai.....**61**

vienos dienos regėjimas.....**63**

veidrodis 1.....**65**

veidrodis 2.....**67**

frantas.....**71**

klūpinti.....**73**

veidrodis 3.....**75**

burtas mestas 2.....**77**

bulviakasis.....**79**

užutėkis.....**81**

trys supresuoti eilėraščiai.....**83**

sugurintas eilėraštis „dugnas", arba 639 ženklai.....**85**

stiklapūtys.....**87**

pasienis.....**89**

IV. dugnas

sėdėjau kambary susiėmęs už galvos ir spoksojau į nugenėtą liepą.....**95**
baldų rojus.....**96**
tu mano kokainas.....**97**
vonioje.....**98**
pasienis.....**99**
kūnų tiesintojai.....**101**
akistata su demonais.....**103**
dugnas.....**104**

gytis norvilas

grimzdimas

poezija

Redaktorius Antanas A. Jonynas

Dailininkė Deimantė Rybakovienė

Korektorė Virginija Savickienė

Maketuotoja Dalia Kavaliūnaitė

Tiražas 700 egz.

Išleido Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla,

K. Sirvydo g. 6, LT-01101 Vilnius

www.rsleidykla.lt

info@rsleidykla.lt

Spausdino UAB BALTO print,
Utenos 41a, LT-08217 Vilnius

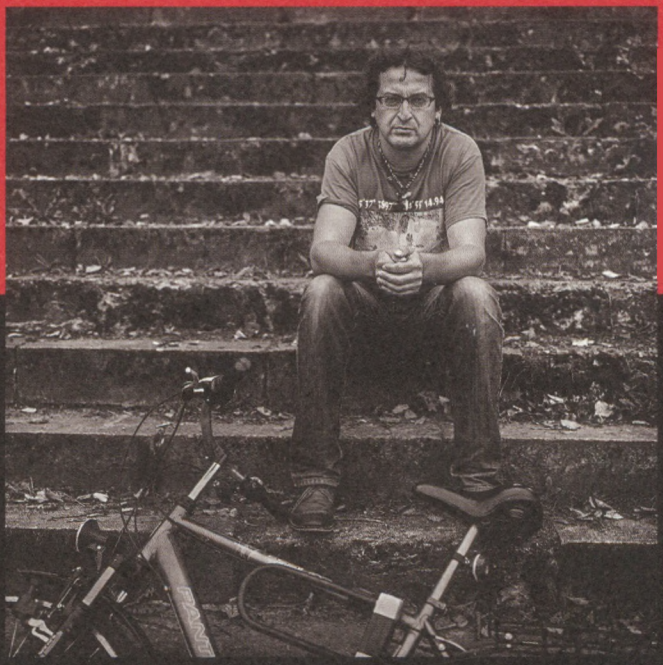

© Gedimino Sadausko nuotrauka

Poezija turi būti aitri, nepatogi, turi erzinti, neduoti ramybės nei pačiam autoriui, nei skaitytojui, nei pačiai kalbai. Turėtų ir guosti, turi guosti, priglausti, o guosti gali, mano supratimu, tik atimdama paskutinę viltį, kitaip tariant, iliuzijas, fantomus, kurie daugina kančią. Turiu pasakyti ir tai, jog nežinau, ar esu poetas, tai visai man nesvarbu, nenoriu to sureikšminti ir susireikšminti.

gytis norvilas

9 789986 399445